

“มานานหรือยังจ๋อย”

เสียงเรียกจากเพื่อนสนิทดังขึ้นจากด้านหลัง แทรกเข้ามาในความคิดที่กำลังล่องลอย ทำให้หญิงสาววัยยี่สิบสามปีเพื่อนหน้ากลับมาพร้อมรอยยิ้มอ่อนหวาน

“เกือบชั่วโมงแล้วจิ้น” เธอบอกอย่างไม่เดือดร้อน แต่คนฟังถึงกับทำตาโต

“นั่งบ้า! ทำไมมาเร็ว นี่ฉันมาตรงเวลานะยะ บอกซะก่อน” ชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าค้อนตากลับไม่ต่างจากสาว ๆ ทั้งที่ลักษณะที่เห็นภายนอกเป็นชายหนุ่มทั้งแท่งในชุดเครื่องแต่งกายแบบเรียบๆ กางเกงผ้าสีเข้ม เสื้อเชิ้ตสีอ่อนเช่นเดียวกับหนุ่มออฟฟิศทั่วไป แต่ที่ทำให้หน้าดูคือรูปร่างสูงเพรียวและผิวออกขาวแลดูสะอาดสะอ้าน

เขาเดินมาอย่างไม่เร่งร้อน แต่ความร้อนด้านนอกอาคารทำให้ถึงกับเหงื่อซึม จึงโบกมือเรียกบริการเพื่อสั่งเครื่องดื่มเป็นอันดับแรก

“ขอน้ำมะเขือเทศปั่น”

“หันมาดูแลสุขภาพนี่เอง มิน่าผิวดี ดูอ่อนไปหลายปี” เธอแก้มองเข้า

อีกฝ่ายทำหูทวนลม ส่งยิ้มหวานให้หนุ่มน้อยที่รับออเดอร์ แล้ว

จีบปากย้อนถาม “หมายถึงอะไร หน้าหรือสติปัญญา”

“มุกนี้เขาไม่เล่นกันแล้ว ตั้งแต่สมัยพระเจ้าเหาส์สร้างโลก”

“มุกพระเจ้าเหาเขาก็ไม่เล่นกันแล้วเหมือนกัน นิ่งแก่!”

สาวน้อยหัวเราะออกมาอย่างถูกใจ ดวงตาวาววับด้วยความสุข ชาติกับท่าที่อ่อนล้าเหม่อลอยที่เห็นก่อนหน้าี่ราวฟ้ากับเหว เธอมองคนตรงหน้าอย่างยินดี ราวกับความทรงจำของคืนวันแสนสุขในวัยเรียน จะบอכולอยู่รอบตัวอีกครั้ง

จิตตินเป็นเพื่อนรุ่นพี่ อายุมากกว่าเธอสองปี ตอนที่ซ้อรักเข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีแรก เขาเป็นรุ่นพี่ปีสาม แต่เพราะเขาเป็นญาติสนิทกับภริยวดีเพื่อนรักของเธอ ทำให้รู้จักคบหากันต่อมาจากบัดนี้ โดยที่อีกฝ่ายไม่ยอมแทนตนเองว่าพี่

“ทำไมทำหน้าอย่างนั้น” คนที่ดูเหมือนไม่ใช่ใจกลับมองเห็นความผิดปกติ

เพื่อนรุ่นน้องโบหน้าสดีใส่ด้วยวัยเยาว์ แต่ประกายตาหม่นหมอง

“หน้ายังง” คนถูกทักกลับหน้าฝืนยิ้ม แต่รู้ดีว่าปิดบังอีกฝ่ายไม่ได้ ในความเป็นคนคล่องแคล่วปากไว จิตตินมีความละเอียดอ่อนบางอย่างที่ทำให้ไม่อาจมีความลับระหว่างกัน

“หน้าหมองๆ ตาลอยเหมือนคนไม่มีความมั่นใจ เดี่ยวยิ้มเดี๋ยวเศร้า ดูมีความสุขแค่ประเดี๋ยวประด๋าว คนแต่งงานใหม่มันน่าจะสดชื่นกว่านี้ แต่นี่เหมือนอมทุกข์” เจ้าตัวแจกแจกเป็นข้อๆ

“แกง ยังแกงเหมือนเดิม รู้ใจไปหมด อยากรู้ได้จินพทิตตัวไปไหนทุกที่เป็นตุ๊กตาลูกเทพ”

“งานอย่างฉันมันต้องเดาอารมณ์ลูกค้า แค่มวดคิ้วหรือมุปากกระตุกนิดเดียวต้องรีบปรับกลยุทธ์” ไม่อย่างนั้นก็ขายของไม่ได้ นี่หน้าแก่เขียวชะขนาดนั้นทำไมจะดูไม่ออก” เขาหยุดชั่วคราวเพื่อรับน้ำมาจิบตามด้วยน้ำมะเขือเทศแก้วโต แล้วจึงพูดต่อ “ยังไม่ดีขึ้นอีกเหวอ

สถานการณ์กับผิวห่ออื่น?” อีกฝ่ายถามตรงๆ

ซอรักรยังคงยิ้ม แต่อาการพยักหน้าบ่อยๆ ก็เท่ากับเป็นการยอมรับโดยดุษณี

“หย่าก็ไม่ได้ หม้อข้าวยังไม่ทันดำ แม่ผิวจะชักดินชักงอ อยู่ต่อห่ออื่นก็ไม่มีความสุข มีผู้เสียดีมัย”

“จะดีเหรอ” ซอรักรอดหัวเราะคำแนะนำประกอบสีหน้าจริงจังของเขาไม่ได้

“ไหนๆ ในเรื่องนี้ห่ออื่นก็เป็นคนทุกขที่ที่สุด ทำไม่ไม่มองมุมใหม่หาความสุขใส่ตัวบ้าง”

“ก็...หาอยู่ จินก็ให้เวลาเรามากๆ หน่อยสิ โทร. ไปที่ไรก็ไม่เคยรับ ส่งไลน์ไปก็ไม่เปิดอ่าน”

“แต่ฉันโทร. กลับทุกครั้งนะยะห่ออื่น”

“รักก็หลับไปแล้วทุกที จินนอนดึกตีหนึ่งตีสอง ใครจะไปรอกุญด้วยไหว” เธอออกเสียงหวาน

จิตตินส่ายหน้าอย่างอ่อนนใจ มองด้วยมุมคนนอกก็เห็นว่าเพื่อนรุ่นน้องไม่มีอะไรดีไปกว่าผู้หญิงคนไหนๆ นอกจากนี้ชีวิตของเธอยังออกจะเพียบพร้อมกว่าคนทั่วไปเสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้เวลกรรมอะไรต้องมาตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกในชีวิตสมรสแบบนี้

คนที่นั่งตรงข้ามยกมือขึ้นทำค้างทั้งสองมือ ทำท่าไม่ต่างจากเด็กหญิงตัวเล็กๆ ใบหน้ารูปไข่ที่ได้สัดส่วนสวยงามนั้นใครเห็นเป็นต้องสะดุดตาทุกราย ดวงตากลมโตหวาน กลีบปากอิมฉำ ยิ่งตอนที่เธอยิ้มหวาน ลักยิ้มเล็กๆ กอดแก้มนวลจนเป็นรอยน้ำเอ็นดู ผู้หญิงลักษณะนี้อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ถึงขนาดที่ว่าถ้าเขาเป็นผู้ชายแท้คงจีบเธอเป็นแฟนไปแล้ว

ชีวิตของซอรักรเหมือนโรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบ เธอมีคู่หมายตั้งแต่ยังเรียนปริญญาตรีไม่จบ ลูกชายของเพื่อนรักแม่เป็นชายหนุ่ม

หน้าตาดี พื้นฐานการศึกษาไปจนถึงความสามารถล้วนแต่สูงส่งกว่า
ซอร์คทุกอย่าง ไหนจะฐานะที่เรียกได้ว่าเท่าเทียมกันชนิดสมน้ำสมเนื้อ

“ตอนที่เรียนจบใหม่ๆ คนเขาอีกฉายนอนจะตาย ยายธัญมัย
ยังว่าตัวมันวิ่งหางานงๆ เอาหน้าไปเสนอบริษัท เหนื่อยสายตัวแทบ
ขาด พยายามอย่างหนักแล้วก็ยังต้องรอลุ้นผล ไม่รู้เขาจะเอาหรือเปล่า
เครียดแทบเอาตีนก่ายหน้าผาก แต่หล่อนจบปุ๊บแต่งงานปั๊บ ผัวก็รวย
หล่อ เลิศเลอเพอร์เฟกต์ ชีวิตเหมือนเจ้าหญิง มีความสุขนิรันดร์
ชั่วกาลนาน เอเวอร์ออฟเตอร์”

“สงสัยรักจะไม่เคยเจอปัญหา พอเจอเข้าก็ซ็อกเลยไปไม่เป็น”
สาวรุ่นน้องเองก็ยอมรับ

“เขายังติดต่อกับแฟนเก่าอีกหรือ ผัวหล่อนนะ”

“รักไม่รู้” เธอถอนหายใจออกมาเป็นครั้งแรก

นึกไปถึงภาพที่เห็นในคืนแต่งงานยังร้อนวูบในใจอยู่จนบัดนี้
เจ้าบ่าวหมาดๆ ตระกองกอดหญิงสาวแปลกหน้าในบ้านที่ผู้ใหญ่ปลูก
ให้เป็นเรือนหอทำเอาเธอแทบลัมทั้งยืน

...กลายเป็นหนามแหลมที่ยังคงตำใจอยู่จนทุกวันนี้

“รู้แต่ว่าความสัมพันธ์มันเลวร้ายลงทุกวัน ไม่เคยทะเลาะกัน แต่
ก็ไม่ได้รักใคร่ใยดีแบบคู่แต่งงาน มันเหมือนต่างคนต่างอยู่ เขามีงาน
ทำทุกวัน แต่รักไม่มี ความรู้สึกดีๆ ชีวิตดีๆ สะสมทับถมจนถึงจุด
ที่เราเบื่อ” คำอธิบายเกือบจะเป็นการพิมพ์คำกับตนเอง

คนฟังจิบเครื่องดื่มแล้วถามทะเลาะกลางปล้อง “หล่อนจิ้มกัน
กะผัวหล่อนบ่อยมั๊ย”

“บ้า! พุดอะไร เกี่ยวกันที่ไหน” หญิงสาวที่เพิ่งแต่งงานถึงกับ
หน้าแดงเรื่อ

“มันเกี่ยวนะหล่อน นอนด้วยกัน เมกเลิฟ ทำกันบ่อยๆ เดียวก็
รักกันไปเอง ภาษาไทยเขาถึงเรียกทำรักไง”

ซอรักรั้งไปนานกว่าจะตอบออกมาได้ “มันหมายความว่ามีความรักกันก่อนถึงทำด้วยความรักต่างหาก ก็นี่เขาไม่ได้รัก จะมาทำอะไรกันเล่า”

“คุณพระช่วยรวยเป็นล้าน!” เพื่อนหนุ่มร้องวี๊ดทำหน้าตื่น “แต่งงานกันมาสองเดือนไม่เคยจิ้มกันเลยหรือแม่คุณ อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ”

ซอรักรหิกแขนอีกฝ่ายเป็นพัลวัน “อย่าเสียงดังสิ อายเขา”

“หล่อนจะอายใคร ก็มีแต่ฉันกับไอ้หนุ่มเสิร์ฟน้ำนั่น” จิตตินพยักพืดไปทางหนุ่มน้อยบริการที่รอรับคำสั่งอยู่ห่างออกไป “ไม่เคยเลยหรือจ๋อย นังบ้า ผัวออกจะน่าพิต ไม่นึกอยากบ้างหรือ”

“เขาไม่รักเรา แถมไม่เคยรู้จักกันมาก่อน มันไม่ชิน” เจ้าตัวอ้อมแอ้มหน้าแดงจัด

“นี่นะจ๋อย หล่อนเป็นเมียตามกฎหมาย ชีวิตครอบครัวมันเริ่มจากคนสองคน ไม่ใช่คนที่สามที่สี่ ต่อให้พ่อแม่เป็นคนจัดการหาตัวให้ แต่ชีวิตที่เหลือหล่อนต้องเดินต่อเอง ไม่เคยรู้จักกันก็ทำความคุ้นเคยเสีย อยู่บ้านเดียวกัน ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน สองเดือนมานี้หล่อนมีวทำอะไรรออยู่”

เพื่อนรักว่ายาวเหยียดสลับกับตีมน้ำผลไม้แก้คอแห้ง “นี่แปลว่าหล่อนยังไม่ลืมนเรื่องแพนเก่าเขาอีกหรือ ที่มากอดกันกลมให้หล่อนเห็นครวรนั่นนะ”

“มันลืมนง่ายเสียที่ไหนละจิ้นก็”

ซอรักรไม่เคยมีความลับกับเพื่อน วันที่เธอพุ่มพวยทิ้งน้ำตา รั้ววดีและจิตตินล้วนได้รับรู้

“ถึงยังไงเขาก็แต่งงานกับหล่อน แปลว่าเขาเลือกแล้ว คนดี ๆ เขาไม่ไปยุ่งกับคนเก่าอีกหรือก มันบาป ถ้าแต่งงานกับคนหนึ่งยังไปวอแวกับอีกคน หล่อนก็ควรมองหาตัวใหม่”

“บางทีก็อยากปล่อยวาง คิดให้น้อยๆ เหมือนที่จินบอก แต่ใจเราไม่ยอมรับ มันคอยแต่คิดว่าทำไม เพราะอะไร”

“หล่อนนะมันเคยตัว เคยเป็นลูกรัก ได้ทุกอย่างเท่าที่พ่อแม่จะสรรหามาให้ได้ แม่ตัวก็ถือหาง พอมาเจอตัวเย็นซาก็ไปกิน แถมมาเจอภาพบาดใจอีก ไข่ครั้นจะแก้เกมด้วยการยั่วตัวก็คอยแต่คิดว่าตัวเป็นเมียน้อย ทั้งที่ตัวเองเป็นเมียหลวง”

“ก็เขามีแฟนแล้ว”

“ถ้าเขาอยู่กันได้ เขาก็แต่งงานไปแล้วมั้งจ๋อย ผู้ชายโพรไฟล์ระดับนี้มันหมดจุดสะดาดบริสุทธิเป็นไปไม่ได้หรอก เขาไม่ใช่หล่อนนี้จะได้ผุดผ่องไม่เคยต้องมือชาย” ท้ายประโยคเขาอดแหวะไม่ได้

“ตอนนั้นก็แค่แต่งงานกันโนนาม ไม่เคยมีอะไรกันก็ดีแล้ว เวลาเลิกจะได้ง่ายขึ้น” คนพูดถอนหายใจยาว ท้อใจขึ้นมาดื้อๆ “จินชอบว่าเราโลกสวย มองในแง่ดีมันก็คงได้เท่านี้ละ”

“แม่ตัวหล่อนจะซัดตาดั่งเอานะ หล่อนทนดูได้หรือ แม่หล่อนก็ต้องคอยตอบคำถามว่าลูกสาวเพิ่งแต่งงานทำไมตัวทั้ง หล่อนยอมได้หรือไง” จิตตินจับปากจับคอ และคนฟังก็ได้แต่ยิ้มแหย

สิ่งหนึ่งที่ตลอดชีวิตไม่เคยทำคือทำให้พวกท่านเสียใจ ไม่ต้องนึกถึงเรื่องที่จะทำให้ท่านอับอายขายหน้า

“รักห่วงพ่อ ไม่อยากให้ท่านรู้ ถ้าปรึกษาแม่ต้องหลุดแน่ๆ พ่อรักช่างสังเกตจะตาย”

“ใช้ชีวิตให้เป็นสุขดีกว่า อย่าไปเครียด บางทีหล่อนอาจมีทางออกของชีวิตเน่าๆ นี้ได้สักวัน เอาเถอะ วันนี้ฉันว่าง จะอุทิศตัวพาหล่อนไปซื้อเสื้อผ้า ทำผม นวดสปาให้หายเครียด ค่าๆ รอนั่งัญญา มาสมทบ คินนี้เราไปท่องราตรีกัน”

“วันนี้ไม่มีงานหรือ จินออกจะคิวนั่น” เพื่อนสาวยิ้มกว้างดวงตาทอประกายอย่างยินดี

“ยะ เลิกนัดไปแล้ว นังธัญก็งดดินเนอร์กะแฟนมันด้วย รอแค่ เลิกงานอย่างเดียว”

คนพูดแทบจะสายหัวด้วยความอ่อนใจแกมสมเพช สภาพของ หญิงสาวตรงหน้าต่อให้ไม่ใช่เพื่อนสนิทก็คงต้องยื่นมือเข้ามาช่วย ...ดูเหมือนคนป่วยเป็นโรคซึมเศร้าอย่างไรราย่างนั้น

“แม่นั้นเป็นลูกของคนรู้จัก เามาฝากไว้บ้านผัวหล่อน ตั้งแต่เล็ก เขาโตมาด้วยกัน ใกล้ชิดกัน หล่อนต้องทำใจ”

ธัญดีมาพร้อมข่าวที่ลงทุนไปสืบมาอย่างยากลำบาก

“เขารักกันแน่หรอหน้ธัญ” จิตตินทำหน้าที่เป็นผู้สัมภาษณ์ที่ไม่ปล่อยผ่านแม้ประเด็นเล็กน้อย

“ก็คงรักมั้ง คุณชั้นเขาเคยจะแต่งงานกับแม่นั้นด้วย” คนเล่าจัด ฝ่ายตรงข้ามของเพื่อนรักเป็นต้ววิจฉาโดยอัตโนมัติ ประโยคนั้นทำเอา คนฟังเงียบกริบ สุดท้ายเป็นจิตตินที่เบ้าหน้า

“อย่าเรียกชื่อคุณเคินอะไรเลย เรียกว่าผัวนังจ๋อยก็แล้วกัน ค่อย ดูเป็นคนกันเองหน่อย”

“เออ! นั่นละ ผัวนังจ๋อยก็หลงใจหัวไม่ขึ้น”

คนเล่าตักอาหารเข้าปากอย่างหิวโหย เพราะแม้จะรีบออกจาก ที่ทำงานทันทีที่หมดเวลา ทว่ากว่าจะฝากการจรรยาจรอันติดขัดของเย็น วันศุกร์แห่งชาติมายังร้านอาหารที่นัดหมายก็กินเวลาไปร่วมชั่วโมงครึ่ง

“นังธัญ นังเพื่อนซิว ทำไมไม่สืบมาเร็วกว่านี้” จิตตินวางข้อสงสัยมือในมือแล้วชี้หน้าด่า แต่คนฟังจะสนใจก็ทำไม

“ก็ใครจะไปรู้ เรื่องแบบนี้เขาก็ซุบซิบกัน แอบเมาท้มอวยวงใน ไม่ได้เอาลงเฟชนี่นา อีกร้อยเรื่องจาวขึ้นใครรู้เข้าก็ขยี้หน้าตาย ลูกชายได้เด็กในบ้านเป็นเมีย ใครเขาจะยอมเล่าออกสื่อ”

“บรรลี่ยกันหมดแล้ว นังจ๋อยแต่งเป็นเมียไปแล้ว ผัวยังคิดถึง

เมียเก่าแบบนี้ก็พังกันเห็นๆ” จิตตินเดือดร้อนแทนเพื่อนจนนั่งไม่ติดที่
ยกสถานะ ‘แฟนเก่า’ ของผัวนั่งจ้อยขึ้นเป็น ‘เมียเก่า’ ตามระดับความ
โกรธ

“เบาๆ เกรงใจกันบ้างสิจิ้น แกดูหน้าจ้อยมันก่อน ซีดเอา ซีด
เอา มันจะเป็นลมล้มตึงไปหรือเปล่า” ธัญวดีปราม สังเกตว่าสาว
คนต้นเรื่องหน้าซีดเขียว ทั้งหน้าเสีย ยิ้มเหยสลับกับยกยาดมขึ้นมา
สูดดม

“ตมยาเป็นคนแก่ไปได้ รักเฮีย” ธัญวดีใช้ผ้าซับมุมปาก

สาวออฟฟิศคนเก่งต่อให้พูดจาโง่งมขนาดไหนก็ไม่ลืมมารยาท
การรับประทานอาหารอันเรียบร้อยงดงามตามที่ได้รับการอบรมมา

“แล้วทำไมเขาไม่แต่งงานกัน ดึงนั่งจ้อยไปเป็นเมียหน่อยทำไม”

“เราไม่ได้เป็นเมียหน่อย” เสียงหวานใสตัดพ้อ คนพูดเองก็หน้า
มู๋

“เออ ลืมไป หล่อนนะเมียหลวง”

คำที่เลือกมาแก้ให้ก็ไม่ได้ดีกว่ากันเท่าใดนัก

“แม่คนนั้นครอบครัวเขาใช้ไม่ได้ ฟังมาว่าจิ้นนะ” ธัญวดีที่รับ
ตำแหน่ง ผอ. การข่าวเป็นฝ่ายเรียบเรียงข้อมูล วิเคราะห์ลัทธิ

“แม่ตาย พ่อก็ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง คอยแต่ไถเงินลูกเมีย
ก็แถมคิดดู แม่เขาเคยเป็นคุณหนูไฮโซฐานะระดับเดียวกับแม่ผัวนั่งจ้อย
มาก่อน สมัยก่อนคนรวยเขานิยมส่งลูกไปเรียนนอกก็ได้เรียนถึงอังกฤษ
เชียว ไปไงมาไงไม่รู้มาได้ผัวไม่มีหัวนอนปลายเท้า ถูกปอกลอกหมดตัว
จนตรอมใจตาย”

“แม่เขาเป็นเพื่อนกับคุณแม่พีซันเธอ ถ้าอย่างนั้นท่านก็คง
เอ็นดูอยู่บ้าง เลี้ยงดูกันมานาน” ซอรั๊กออกความเห็น

ภาพที่สามีตามกฎหมายโอบกอดหญิงอื่นอย่างทะนุถนอม
แสดงความห่วงใยกันอย่างลึกซึ้งยังติดตาติดใจ เพิ่งได้รู้คำตอบที่ทำให้

ซาไปทั้งตัวก็ตอนนี่

เขามีคนอื่นที่ผูกพันใกล้ชิดกันมาตั้งแต่เด็ก... ในขณะที่เธอเพิ่งรู้จักเขาก่อนแต่งงานไม่นาน

แล้วแบบนี้ช่อรักจะเอาอะไรไปสู้

“ตัวผู้หญิงเขาไม่ได้มีปัญหา” ธัญวดีเลื่อนถ้วยของหวานเข้ามา แทนอาหารคว ดักเข้าปากเคี้ยวช้าๆ พร้อมกับทบทวนข้อมูลสำคัญที่ได้รับฟังมาอีกต่อหนึ่งไปด้วย

“เรียนหนังสือเก่ง เสียตายได้เรียนมหาวิทยาลัยระดับกลางๆ แต่เขาสมัครใจเรียนเองเพราะอยู่ใกล้บ้าน ไปมาสะดวก กิริยามารยาทเรียบร้อย ดูแลคนแก่ก็เก่ง แถมสวยไม่น้อยหน้าใครเชียวกะ” ธัญวดีอธิบายเป็นฉากๆ ครั้งนี้เปลี่ยนเป็นจิตตินที่หยิกแขนหล่อนบ้าง

“อย่ามาชมให้นั่งจ๋อยฟังสิ นั่นคู่แข่งมันนะ”

“ก็มันความจริง ฉันรู้มาอย่างนี้ ไม่อยากบิดเบือน แค่อจะให้เพื่อนสบายใจ พอไปเจอเขาสวยกว่าก็ลมใส” เพื่อนสาวทำหน้าที่เหยเก ลูบแขนบ่อยๆ “เขาเป็นแม่บ้านแม่เรือน ว่าง่าย น่ารักเรียบร้อย ถูกใจแม่ผัวนั่งจ๋อยมากเชียวละ แต่ก็อย่างว่า เชื้อพันธุ์ไม่ดี ทางนั้นเขาทำใจไม่ได้”

“แม่ผัวนั่งจ๋อยรังเกียจคนจนเหรอก แบบนี้ก็...”

“ไม่ ไม่ แกเป็นคนดีคนหนึ่งเชียวละ อาอีฉวีรับประกันเพราะอยู่ก๊วนเย็บกระเป๋าดูด้วยกัน แกเคยบอกว่าถ้าพ่อของแม่นั้นจนแต่ขยันทำกิน แกจะไม่ว่าเลย พอจะรับมาร่วมตระกูลได้ แต่นี่ทำตัวไม่ดี เกเร ไม่มีสำนึก แทนที่จะช่วยส่งเสริมลูก แต่กลับมาฉีกหน้าหลายต่อหลายครั้ง”

“เช่น...” จิตตินพลอยตั้งใจฟังไปด้วยอีกคน

“อู้อาเงินลูกสาวไปเล่นการพนัน ติดเหล้าจนเจ้าหนี้ต้องมาทวงบ่อยๆ ไหนจะเมมาอาละวาดโวยวาย มีอยู่ครั้งหนึ่งแม่ผัวจ๋อยจัดงาน-

เลี้ยงคุณหญิงคุณนายที่บ้าน ตาคอนนี่แกก็มาอาละวาด พอเขาให้คน
ออกไปห้าม มันตะโกนลั่นบ้านเลยว่าอย่าเสือก อีกหน่อยจะเป็นพ่อตา
คุณชั้น...เอ่อ ฉันหมายถึงผิวจ๋อย”

รายละเอียดของเรื่องราวทำเอาเสียบกันไปหมด

“เหมือนละครน้ำเน่าเลยว่ะ ความรักมีอุปสรรค” จิตตินถึงกับ
บ่นพึม

“คุณแม่ผิวเลยใช้ไม้ตาย ถ้าแต่งงานกับแม่คนนี้ก็ตัดแม่ตัดลูก
กันไป แต่ถ้าแต่งงานกับจ๋อยก็ให้ย้ายออกมาอยู่สร้างครอบครัวสองคน
ผิวเมีย จะให้ทั้งบ้าน รถ ที่ดิน แถมจะดูแลแฟนเก่าเขาให้ทุกอย่างดีตลอด
ชีพด้วย”

“แปลว่าเขารับปากเพราะ...”

จิตตินตั้งท่าจะพูด แต่เห็นหน้าซีดขาวของช่อรักก็สะดุดและ
ขยับตาให้รั้ววูตที่ยังคงพูดแจ้วๆ

“เขารักแฟนเขามากนะสิเลยยอมตามใจแม่ อย่างน้อยแม่นั้น
ก็ได้กินดีอยู่ดี ไม่ต้องตระกำลำบาก เหวี่ยง ก็มีเท่านี้เรื่องราวความรัก
ของผัวนังจ๋อย”

“นังรั้ว นังปากเปราะ นังลำโพง พอได้แล้ว” จิตตินดูเสียดแทง
แต่ลดเสียงลงแค่กระซิบ

อีกฝ่ายหุบปากฉับราวกับถูกปิดสวิทช์

“แล้วเราควรทำยังไง” ช่อรักถึงกับทิ้งตัวลงกับพนักเก้าอี้ “รัก
ต้องทำยังไงกับเรื่องพวกนี้ ปวดหัวจนจะแตก”

“มันก็มีสองทาง จะหนีหรือจะสู้” จิตตินสรุป “ถ้าหนีก็คือ
ถอยจากออกมา เขาคงได้สมรสสมรักกัน รอวันให้พวกคนแก่ๆ ตาย
กันไปให้หมด อู๊ย! ชั้นไม่ได้แข่งแม่ผิวแกละนะ แต่มันดูจะมีทางออก
แค่นั้นจริงๆ”

“ทางที่สองคือสู้ชั้นเหรอ แกจะให้จ๋อยทำอะไร พยายามทำให้

ผิวรักผิวหลง ฉันว่าไม่น่าเสียเวลาชีวิตขนาดนั้น เราเป็นผู้หญิงมีของ มีผู้ชายดีๆ อีกมารออยู่ ทั้งที่โสด สด ชิง ทำไม่ต้องง้อ”

เพื่อนรักทั้งสองเริ่มแตกคอ ซอรัทที่เป็นคนกลางได้แต่นิ่งไปนานกว่าจะออกความเห็นบ้าง

“เราไม่อยากให้พ่อแม่ไม่สบายใจ” เสียงทอดอ่อนราวคนหมดแรง

สิ่งสำคัญที่สุดของซอรัทคือครอบครัวและความรู้สึกของบุคคลที่รักยิ่งทั้งสอง

“แล้วตัวแกเองล่ะคิดว่าไง รัก”

“ถ้าถามเรา เราก็ยังหวังนะ แหม...ก็คนเราอุตสาหะได้แต่งงานกันแล้ว” ซอรัทบอกเสียงอ่อย “มันก็ต้องหวังกันบ้างว่าจะเข้ากันได้ สร้างครอบครัวด้วยกัน ที่บ้านเราต่างก็เห็นดีเห็นงาม มันไม่น่ามีอุปสรรคบ้าง พวกนี้”

คำบอกเล่าเชิงรับสารภาพของซอรัททำเอาวงสนทนาถึงกับเงียบกริบ

“ผัวนังจ๋อยออกจะแซ่บด้วยเนอะ” จิตตินพืมพำ ทำท่าอ่อนแรงไปอีกคน “เสียต้าย เสียต้าย”

“หล่อ รวย ฉลาด แถมมีเสน่ห์” ธัญวดีบรรยายสรรพคุณต่อให้อย่างคล่องปาก “แต่ชีวิตครอบครัวแบบนี้เสียงมากที่จะอยู่กันไม่รอด ขนาดคู่ที่เขารักกันจี๋จ๋า พอมีมือที่สามที่สี่ยังถูกตีแตกเลย นับประสาอะไรกับคู่แต่งงานคลุมถุงชนอย่างแก ถ้าแกแค่นี้มันกับเขา ฉันจะบอกให้ถอนหมั้นวันนี้พรุ่งนี้ เอาตัวออกมาเสียจากปัญหา อย่าไปยุ่งกับเขา แต่เนี่ย...”

“เราชอบเขา ชอบตั้งแต่แรกเห็น” เป็นครั้งแรกที่สาวสวยผู้เป็นศูนย์กลางของปัญหาเข็ดหน้ามองเพื่อนรักอย่างไม่หลบตา “ธัญก็รู้ เราไม่เคยคบแฟน คุณแม่พี่ชั้นก็มาทาบตามไว้นานแล้ว ตั้งแต่เขายังเรียน

อยู่ต่างประเทศ”

“มันโดนสะกดจิตว่าต้องได้คนนี้เป็นผัว” จิตตินจับปากจีบคอ
แสดงความเห็น

“เสียโอกาสเหมือนกันนะ จะว่าไปแล้ว” ธัญวดี สาวสมัยใหม่
ที่ไม่นิยมพึ่งพาผู้ชายเป็นทุกอย่างของชีวิตอดพิมพ์ไม่ได้

“แต่เราเข้าใจแล้ว เข้าใจเรื่องที่กำลังเป็นอยู่นี้ดีทีเดียว” ชอรั๊ก
ยิ้มอย่างอ่อนหวาน “ตอนแรกที่เห็นเขากับแฟนเก่า เรารู้สึกเหมือน
อกหัก มันผิดหวังจนแทบบ้า คิดแต่ว่าเราผิดอะไร ทั้งที่เราก็กไม่มีอะไร
บกพร่อง มาตอนนี้ได้รู้เรื่องทั้งหมดจากธัญ เราคิดว่าเราไม่ใช่คนผิด
ในเรื่องนี้”

“สรุปว่าจะสู้”

“ไม่สู้” ใบหน้าดวงามมีรอยยิ้มแจ่มกระจ่างขึ้นเป็นครั้งแรก “คง
ต้องจัดการชีวิต เริ่มต้นที่ตัวเราเองก่อน”

“อ้าว! จะถอนตัวว๊านี้ แล้วแกจะยังงัยกับพ่อแม่ ไหนจะแม่ผัว”
จิตตินกลับมาที่ปัญหาแรกเริ่ม จุดกำเนิดของเรื่องทั้งหมดมาจากการ
จัดการของแม่สามีชอรั๊ก

“ปัญหามันวนๆ เวียนๆ อยู่แค่นี้ เรารู้ว่าอยู่กับเขาไม่ได้ หย่าก็
ไม่ได้เพราะเกรงใจผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายเราและฝ่ายเขา แต่เราจะ...ลองคุยกับ
เขาดู”

“เขาน่ะหมายถึงใคร”

“พี่ชั้นไง” ชอรั๊กบอกด้วยสีหน้าสดชื่น “แต่คงไม่ลงลึกขนาด
บอกรายละเอียดทั้งหมดที่รู้มาจากธัญ แค่อยากถามว่าเขาจะเอาอย่างไร
กับชีวิตแต่งงานปลอมๆ นี้ จริงๆ เราว่าเราเดาออกนะ ตั้งแต่เขาแยก
ห้องนอนกับเราแล้ว”

ความลับระดับที่อปปี้เคิร์ตหลุดออกมาอีกเรื่อง

“หา! ผัวหล่อนกล้าแยกห้องกะหล่อนหรือจ๋อย มันจะมากไป

เหนื่อยแล้ว เขาคิดว่าตัวเองเป็นศูนย์กลางจักรวาลหรือไงกัน” คราวนี้
ธัญวดีเป็นฝ่ายเดือดร้อนขึ้นมาบ้าง จิตตินต้องเอนตัวไปกระชับความลับ
ของคู่แข่งงานที่รุมหุ

“มันยังไม่เคยมีอะไรกับผมมันเลยตั้งแต่แต่งงาน”

“ซัดซัดมากเรื่องนี้” ธัญวดีตาโตเท่าไข่ห่าน

“เขาไม่ยุ่งกับเราคงเพราะไม่อยากดึงเอาเราเข้าไปเกี่ยว อย่าง
น้อยพอเลิกกันไปเราก็ยังพอจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้โดยไม่สึกไม่หอร”

“โลกสวยนะยะ ของแบบนี้มันไม่มีใครเอาแว่นขยายมาส่องจี้มิ
หล่อนหรอกกว่าผ่านศึกมาก็ครั้ง แคว้นว่าหล่อนแต่งงานแล้วหย่า ก็ได้สถานะ
แม่มายทรงเครื่องประทับหรวาไว้ที่หน้าผากแล้วจะบอกให้”

จิตตินชักจะใช้คำพูดถึงพริกถึงขิง แถมยังอารมณ์พุ่งแรงอย่าง
จุกไม่อยู่ จนซอรั๊กแทบล้าล้านี้

“ฉันไม่อยากให้หล่อนมองว่าที่ผัวกับแฟนเก่าในแง่ดีเกินไปนัก
เราเป็นผู้ถูกกระทำ เรามีปัญหา แต่กลับยอมแต่งงานเพื่อเอาใจแม่ คิด
ว่าไม่จิ้มกันแล้วไปแอบนอนกับแฟนเก่าตามโรงแรมหรือบ้านพักตาก-
อากาศคือการแก้ปัญหาหอร หล่อนเสียหน้าแถมเป็นเมียแต่งที่อยู่ไป
วันๆ โดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนว่าตัวเองบกพร่องอะไร แฟนเก่าก็มีสภาพ
ไม่ต่างกับสาวไซต์ไลน์ ผู้ชายที่คิดได้แบบนี้ก็ไม่ต่างกับหน้าตัวเมีย”

“สรุปว่าแกจะเอาอย่างไร ให้จ้อยสู้หรือให้ถอย ฟังแล้ววง” ธัญวดี
ขมวดคิ้ว

“ฉันอยากให้เกิด ก็เลยพูดทั้งสองด้าน ถ้าไม่สนใจอดีตของเขา
ก็เริ่มต้นใหม่ จ้อยมีภาษีดีกว่าตรงที่ได้เป็นเมียอย่างถูกต้องทั้งทาง
กฎหมายและสังคม แต่ถ้ามองไปที่ตัวผู้ชายแล้วคิดว่าเขาเป็นคนใช้
ไม่ได้ก็อย่าเสียเวลาเลย”

“เราเสียเวลาไปสองเดือนแล้วนะ ตั้งแต่แต่งงาน”

ซอรั๊กมองแก้วน้ำเปล่าในมือ จ้องอย่างเพ่งพิศ แม้ใจจะลอยไป

ไกลกว่าภาพที่อยู่ตรงหน้า

“เสียเวลาไปกับการทำในสิ่งที่คิดว่าเขาจะพอใจ เป็นเมียที่ดี ดูแลอาหารการกิน ดูแลบ้านช่อง รับผิดชอบหน้าที่ ขนาดว่าเขาไม่ยุ่งกับเรา ไม่สนใจจะทำความคุ้นเคย เราก็โทษตัวเองว่าทำได้ไม่ดีพอ ตอนนี้รู้แล้วว่ามันไม่มีทางและไม่มีวันดีพอ ในเมื่อพยายามที่สุดแล้วก็ไม่มีประโยชน์ ต่อไปนี้ก็ทางใครทางมันดีกว่า”

“จะคุยแล้วหย่ากันหรือ” ธัญวดีเอื้อมมือมาแตะมือเย็นชืดของคนพูด รู้ดีว่าเป็นเรื่องที่ยากจะทำใจสำหรับคนที่เคยได้รับความรักมาทั้งชีวิต

“หย่าตอนนี้คงไม่ได้ จะเกิดปัญหาทำให้ผู้ใหญ่ร้อนใจ เรายินดีทำหน้าที่เมีย แต่มันก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนกันบ้าง”

“อะไร!” เพื่อนรักทั้งสองโพล่งออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ให้เรามีชีวิตของเรา หาความสุขใส่ตัวโดยไม่ต้องจมปลักอยู่กับเขา นะสิ เพื่อเลิกกันไปเราจะได้อะไรมาเลือก ไม่ใช่ทิ้งผมตึกอกหัก เป็นยายบ้าอยู่ฝ่ายเดียว”

“แล้วแกไหวแน่นะ ไหนบอกว่าชอบเขาตั้งแต่แรก”

“ชอบได้ก็เลิกได้ มันก็เหมือนนั่งมองรูปนักวิ่งในเว็บนั่นละ จินตนาการว่าเขารักเรา เป็นแฟนเราแล้วหลับฝันดี แต่พอตื่นมาก็ต้องรู้ว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้ นี่ก็ไม่ต่างกันหรอก ฝันอยู่ทุกคืนว่าอยู่กันไปก็รักกันไปเอง แต่เขากลับมองผ่านไปเหมือนอากาศธาตุ อยู่กันสองคนแท้ๆ แต่เหมือนต่างคนต่างอยู่”

“ฉันเชื่อว่าแกทำได้ แกเป็นคนมีของ เห็นหน้าอ่อนๆ หวานๆ แต่เวลาออกฤทธิ์ก็เล่นเอากระเจิงกันทั้งคณะ” จิตตินให้กำลังใจ ในขณะที่ธัญวดีเองก็ยิ้มอย่างโล่งใจ

“ดีใจที่แกหาทางลงได้ เริ่มต้นเมื่อไรดีล่ะ ฉันกับจินพร้อมจะ

สนับสนุนแก่ทุกเมื่อ”

“วันนี้เลย” โบกหน้านวลใสส่งรอยยิ้มเจิดจ้ายิ่งกว่าแสงตะวัน

“เสื้อผาก็ซื้อมาแล้ว อิมท้องแล้ว ก็แต่งตัวไปตะลุยราตรีกัน ต้องบอกที่บ้านไหม” จิตตินถามด้วยตาเป็นประกายทั้งที่รู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“ไม่ต้องบอกใคร ไม่มีใครให้ห่วง รักต้องการมีชีวิตของตัวเอง”
ซอรัทประกาศจุดยืน แทบจะกำหนดขั้นสูง

2

เรือนร่างอวบอิมของซอรักรออยู่ในชุดกระโปรงสายเดี่ยวซึ่งปกปิดอะไรได้ไม่มากนัก แถมเจ้าตัวยังค่ออ่อนค่อพับครองสติไม่อยู่จากการดื่มไปหลายแก้ว ล่อตาล่อใจนักเที่ยวกลางคืนหลายคนจนแทบเข้ามารุมทั้ง หากไม่ติดบอดีการ์ดซึ่งเป็นหนึ่งชายหนึ่งหญิงที่ยันส่งสายตาดูๆ ไปรอบตัว

“อีจันทำอะไรซักอย่างสิ จ่อยมันเมาแ่อขนาดนี้แล้ว เผลอนิดเดียวถูกลากไปรุมโทรมแน่” ธีญวดีซึ่งดื่ม่น้อยกว่าเพื่อนตวาดจิตตินที่ทำตัวไม่ได้ตั้งใจ

...แทนที่จะช่วยกันดูแลเพื่อนกลับส่งสายตาให้พวกเวรนั้นเสียนี้

“ฉันต้องช่วยจ่อยแน่ แกไม่ต้องห่วง ฉันจะอุทิศตัวเองให้พวกมันรุมโทรมแทน” ผู้ร่วมอุดมการณ์พยักหน้าหงึกๆ

“อีบ้า! เอาโทรศัพท์ออกมา โทร. หาผัวมันให้มารับ”

“เขาจะมาเหรอ จ่อยมันไม่ใช่เมียรัก แกนั่นแหละซั้บรดฉันไปส่งมัน”

“มันอ้อมเข้าใจมัย กว่าจะไปกว่าจะกลับมถึงห้องตีสองตีสามเหรอ เกิดฉันหลับในรถชนตายใครจะรับผิดชอบ พรุ้งนี้ต้องตื่นทำงานแต่เช้าอีก คิดสิจัน คิด”

“วันเสาร์ก็ต้องทำงานหรือ บริษัทอะไรวะ”

“ทำ วันเสาร์เข้าครึ่งวัน ครึ่งเช้าด้วย เร็วเข้า โท. เดี่ยวนี้เลย
ผัวมันต้องรับผิดชอบ ที่นั่งจ่อยเป็นอย่างนี้ก็เพราะเขา”

“จะดีหรือ กลัวอะ” จิตตินยังอดออก แต่มือก็ควานหาโทรศัพท์
มือถือในกระเป๋าแต่โดยดี

“นั่งรักเอานี้วมา” ธัญวดีรับหน้าที่ปลดล็อกโทรศัพท์ก่อนจะ
ส่งให้จิตตินพร้อมกำชับ

“เลือกเอาสักเบอร์ในรายชื่อ ถ้าหาไม่เจอก็โทร. เข้าบ้านก็ได้
อย่าลืมเก็บแมนด้วยนะเวลาคุยกับผัวมัน”

“เพื่อ?”

“อยากรู้ว่านั่งจ่อยจะพอมีหวังมั๊ย ผัวมันจะหวังมันหรือเปล่า
ต่อให้ไม่รักไม่ชอบก็น่าจะเป็นสุภาพบุรุษพอนะ”

“ได้ๆ ฉันจะออกไปโทร. ข้างนอก ในนี้เสียงดัง แกดูจ่อยไว้ดีๆ
ล่ะ ไอ้คนนั้นมันมองขาอ่อนนั่งจ่อยตาเป็นมันเลย” จิตตินบ้วนไปไปทาง
นักเที่ยวรายหนึ่งที่วนเวียนมองมาอยู่หลายครั้ง แม้ไม่เห็นแววตา
ชัดเจน แต่ก็เดาได้ว่าคงสนใจสาวสวยทั้งสองอยู่ไม่น้อย

ธัญวดีพยักหน้าหงิกๆ โอบร่างเล็กที่เอนซบไว้กับตัว ส่งสายตา
ไปยังหนุ่มคนที่ว่าราวกับเสือแม่ลูกอ่อนหวงลูก

“รัก จิบน้ำหน่อย ค่อยๆ กิน” หล่อนป้อนน้ำเปล่าให้เพื่อนที่
อือออร์บไปดื่มแต่โดยดี

“ปวดหัวจังธัญ”

“ก็บอกแล้วไม่ค่อยได้ดื่ม อย่าไปซดไฮกๆ เหมือนซดแกง”
ซอรัยยังพอดูรู้เรื่องแปลว่าอาการยังไม่หนัก “ดื่มน้ำเยอะๆ เดี่ยวก็ดี
ขึ้นเอง อีกแปบหนึ่งก็กลับบ้านกันแล้ว”

“เราไม่อยากจะกลับบ้าน” หญิงสาวในอ้อมกอดทำท่าจะสะอื้น
เอาเสียเฉยๆ “ไม่มีใครอยู่ เราเหงา”

ร่างเล็กซุกซบกับบอกเพื่อน กอดเอาไว้แน่น ธีญวดีโอบเพื่อนรักไว้ ลูบผมให้อย่างปลอบโยน

“รักเอ๊ย เวิร์กกรรมอะไรของแก คนอยู่ออกเต็มบ้านบอกไม่มีใครอยู่”

“แม่บ้าน เด็กรับใช้ คนขับรถ คนสวน เขาไม่นับเป็นคนในครอบครัวนี่” เพื่อนสาวดันตัวลุกนั่ง ชูมือขึ้นนับนิ้ววนไปมา ตาแดงก่ำ “มีตัวก็เหมือนไม่มี”

“มาแล้ว” ธีญวดีหัวเราะคิกขำก็ขำ สงสารก็สงสาร ปกติชอบรักค่อนข้างระมัดระวังคำพูดเสมอ แต่ตอนนี้ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะสติแตกไปแล้ว

“คอยดูนะ จะมีผู้สักสิบคน” คนเมากางนิ้วทั้งสิบเป็นการยืนยัน

“จะมีผู้ได้ใจล่ะ ตัวหล่อนยังไม่มีเลย”

“จริง งั้นต้องมีส่วนก่อน” คนตรงหน้าพยักหน้าหงึกๆ ทำเอาธีญวดีขำกลิ้ง

“ไม่รักเรามาแต่งกับเราทำไม นะธีญนะ”

“พูดแบบนี้เหมือนกำลังงอน แสดงว่ารักเขาอยู่เหมือนกัน”

“ไม่ได้รัก แค่ชอบ” คนเมาก็ขมคอเป็นเอ็น “นี่กว่าจะฟลุคที่ไหนได้ผิดหวังสุดๆ เลย”

“ถ้าไม่มาจะพูดใหม่จ่อย หือ?” หล่อนดึงแก้มเนียนบิดจนอีกฝ่ายร้องวืด

“เจ็บ”

“น่ารักจะตาย ช่างพูด จีบปากจีบคอ ดูทำตาเข้า ตัวหล่อนมาเห็นหล่อนตอนนี้อารมณ์ขึ้นแน่ๆ” คนผ่านชีวิตโชกโชนมากกว่ารับประกัน

“เราสิอารมณ์ขึ้น นี่ขึ้นมาแล้วอยากช่วนหน้าให้ลาย คนระยำ”

“ไอ้ะ ไอ้ะ ตาย ตาย ยายจ่อย เมานักแล้วหล่อน ป๊ะ จินมา

แล้ว เตรียมตัวเถอะ”

จิตตินกลับมาพร้อมกับยิ้มแหย่ ส่อพิรุณอย่างชัดแจ้ง

“มีอะไรจิน ติดต่อดีไหม”

“ได้ รับสายพอดี แจ็กพอดจริงๆ” จิตตินปาดเหงื่อ “เขาว่าจะมารับเอง”

“ไม่ว่าแล้วจิน ทำไมต้องมาเอง ส่งคนขับรถมาก็ได้” อารามรีบร้อนจะเถียงบวกกับบอคดีในใจทำให้ธัญวดีพูดออกไป ครั้นนึกถึงหลักความจริงได้ หล่อนก็ชะงักไป

ซอรั้กกำลังเมาจนครองสติไม่อยู่ คนขับรถต่อให้ไว้ใจได้ขนาดไหนก็ไม่เหมาะ การที่สามีของเพื่อนรักออกมารับเองก็น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

“เขาไม่มา แกก็คงด่าเขาไม่เลิก” จิตตินบ่นอุบ “เสียงดุษะมัดเลย ฉันจะโดนต่ออยมัย”

“เดี๋ยวเห็นหน้าแกเขาก็ไม่คิดอะไรแล้วละ เขารู้จักแกแล้วนี่ อีกร้อยคิดเหอว่าเขาจะหึงนังจ่อย”

“อ้าว! ก็หล่อนยังบอกให้ฉันทำเสียงเข้มเมื่อตัวมันมีอาการ”

“ก็ว่าไปจั้นละ เมื่อฟลุก” ธัญวดียกไหล่ไม่ถือสา

“มา ช่วยกันหน่อย เก็บกระเป๋าให้ที่ จ่อยมันเย็นไม่ไหว”

“เมมาเหล่าแล้วเซ็กซีเนาะ” จิตตินเอียงซ้ายเอียงขวา มองเพื่อนสาวอย่างพิเน็จพิเคราะห์เป็นครั้งแรก

เรือนร่างอวบอ้วนนั้นขาวผ่องแม้อยู่ในแสงสลัวของร้านอาหารกึ่งผับ พวกผมที่สระสะอาดม้วนเป็นลอนใหญ่ตามคำแนะนำของจิตติน ล้อมกรอบใบหน้ารูปไข่ให้สวยหวานน่ารัก ยิ่งริมฝีปากฉ่ำและแพขนตาองอนยาว ยิ่งทำให้ซอรั้กมีภาพลักษณ์ของสาวสวยที่เฝ้าชวนใจอย่างไม่น้อยหน้าใคร

“เฮ้ย อย่าคิดนะ หรือจะเป็นไป”

“อ๊บบ้า ฉันเป็นสาวสวยยะ แก่นั่นละนิ้วเนียนง้อยมากเข้า จะกลายเป็นหญิงรักหญิง”

“ไม่ใช่ทอม!”

“นี่ถ้าเกิดผิวมันไม่มารับ เราจะทำไงกันดี”

“ก็คงต้องพาจ่อยไปค้ำที่ห้องด้วย ปล่อยให้มันอยู่บ้านคนเดียว ก็น่าหวง”

“เอาไปไม่ได้หรอก เดี่ยวผิวห่อนมามันจะยุ่งนั่งธัญ ห่อนอยู่ คอนโด ไม่มีห้องเป็นสัดส่วน”

“บ้า! ถ้ามาก็ไล่กลับไปก่อนสิ เพื่อนเราสำคัญกว่า”

“กลัวผิวห่อนชอบนั่งจ่อยละสิ ห่อนมันแข็งแรงๆ กระชอกโยกฮาก ไม่รู้มีเสน่ห์ตรงไหน” จิตตินทำเสียงเจ้าเล่ห์

“ฉันคนมีของยะ”

ธัญดีทำท่าแห่นสะโพก กรีดมือตบเบาๆ ทำปากยื่นตั้งใจเลียนแบบนางแมวยั่วสวาท มือที่ประคองช่อรักก็คลายลงจนร่วงเล็ก เซเซ่ตเคือบร่วงลงไปกองกับพื้น จนจิตตินร้องว๊ต รีบเข้าประคองอีกข้าง

“วันหลังก็สอนนั่งจ่อยมันบ้าง เคล็ดลับมัดใจผิวที่ห่อนมืออยู่ เต็มฮาร์ดดิสกันนะ”

“แหม พุดยาก แต่ละคู่ไม่เหมือนกัน” ธัญดียิ้ม “แต่เราเชื่อนะ ถ้าจ่อยมันรุก ผิวมันต้องมีหัวน้ไหวบ้างละ”

“แกนี่พูดอย่างคิดอีกอย่างเนาะ ไหนบอกจ่อยว่าไม่ต้องแคร์ ไม่ใช่หรือ” จิตตินเกาหัวแกรก

“แกพูดเหมือนไม่รู้จักมัน นังนี่มันคนประหลาด คิดอะไรุ่นวาย ไม่เหมือนชาวบ้าน ถ้าเราบอกให้สู้ มันจะถอย ถ้าเราคอยลุ้น มันจะเครียด แต่ถ้ายุ่งแล้วทำไม่สนใจ มันจะปล่อยตัวตามสบายมากกว่า”

“แปลว่า...”

“งานนี้มีเดิมพัน ถ้าจ่อยเปิดใจทำตัวน่ารักเหมือนที่มันอยู่

กับเรา ฉันรับรองตัวมันไปไหนไม่รอดแน่ แฟนเก่ามันก็อยู่ไกล ไม่ได้ใกล้ชิดกันอย่างมันชะง่อน โดยชัชฎามีแล้วนั่งจ๋อยได้เปรียบ”

จิตตินพลอยพยักหน้าเห็นด้วย เพื่อนรักสองคนตีมือไม้กัน วุ่นวายอย่างถูกใจ

“งานนี้ฉันเอาด้วย เกาะติดสถานการณ์ชนิดเกาะขอบเตียงเลย ที่เดียว”

“จ๋อยสู้ตาย” รัญวดีชูสองนิ้วในขณะที่คนในอ้อมแขนคออ่อน คอพับ ไม่รู้เรื่องรู้อะไร

‘สามีนั่งจ๋อย’ ที่ยื่นหน้านั่งรออยู่ที่รถยนต์คันงามทำเอา เพื่อนรักที่ตีมือตีไม้กันสนุกสนานมาตลอดทางถึงกับเสียบไปโดยไม่ได้นัดหมาย

“เซี่ย ผู้ชายอะไรน่ากินไปทุกส่วนตั้งแต่ขนคิ้วยันเล็บตีน” จิตตินเสียงสั้น ระทวยจนแทบยืนไม่อยู่

“อีจิ้น เกิดจะมาบ้าผู้ชายอะไรตอนนี้ ตัวนั่งจ๋อยแกก็เคยเห็นแล้วไม่ใช่เหรอ งานแต่งมันแกยังไปกันประตู่อยู่เลย” รัญวดีเตือนความจำ

“ใช่ เงินของแดงเยอะขนาดเอาไปแ้วผู้ชายได้เลยหล่อน แต่นะนั่งรัญ ตอนนั้นเราไฟก๊สไปที่นั่งจ๋อยหรือเปล่าวะ มัวเครียดไปกะมันจนแทบไม่ได้ดูอย่างอื่น อีก็อย่างตัวมันเอาแต่ยื่นหน้าบึ่งแต่งชุดไทย ปิดเนื้อปิดตัวดูบ้านๆ เก้าแก่คลาสสิก ไม่เหมือนแบบนี้”

‘แบบนี้’ ของจิตตินคือผู้ชายร่างสูงในกางเกงยีนสีเข้ม กับเสื้อยืดคอวีสีเทาแขนยาวเลยศอกดูสบายๆ แต่รัศมีของความมั่นใจแผ่ออกมาจนสัมผัสได้

แค่เขายืนฟังรถเอามือล้วงกระเป๋าเท่านั้นก็น่าดูเกินบรรยาย คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าภรรยาถูกหิ้วปีกออกมาจากสถานบันเทิง

ชื่อดังในสภาพที่ดูไม่จี๊ด ตาคมดูคุณั้นกวาดผ่านเพื่อนรักทั้งสองของ ซอร์คอย่างพินิจจนธัญวดีและจิตตินชนลุกชู้ เผลอสั่งยิ้มแห้งๆ ให้โดยพร้อมเพรียงกัน

“มองกันแบบนี้รู้สึกเหมือนจะโดนเตะใจไม่รู้” จิตตินทำเสียงในคอโดยไม่ขยับปาก

สามีของซอร์คไม่ได้เข้ามาช่วยประคอง เขาเดินไปเปิดประตูรถ ด้านข้างคนขับให้ธัญวดีดันร่างเล็กที่เมามายเข้าไปนั่งแล้วถาม

“ใครเป็นคนโทร. หาผม”

“ผมครับ” จิตตินสะดุ้ง ยกมือตอบทันควันราวกับเด็กนักเรียนถูกครูเรียก ก่อนที่มือข้างนั้นจะร่วงผล็อยตกแนบข้างตัวด้วยหมดความรู้สึกรู้สึกไปเสียเฉยๆ

เขากวาดตามองจิตตินขึ้นลงหัวจดเท้าสองรอบแล้วบอกสั้น “ขอบใจมาก”

กว่าที่เพื่อนรักทั้งสองจะรู้สึกตัวอีกครั้ง ไฟท้ายรถยนต์คันนั้นนั้นก็ลับหายไปจากที่จอดรถแล้ว

“นั่งธัญ แกคิดเหมือนฉันไหม” จิตตินหลุดปากออกมาเหมือนคนสติยังไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“คิดอะไร” ธัญวดีถามออกมาด้วยท่าที่เลื่อนลอยพอกัน

“น่ากลัวชิบหาย นั่งจ๋อยมันอยู่ด้วยได้ใจวะตั้งสองเดือน ไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน” เขาทำท่าชนลูกชนพอง

“ก็ว่าอยู่ คนอะไรไร้ศมีอำมหิตแผ่ซ่านออกมาจากทุกเส้นขน เมื่อก๊ตอนเขาถามแก ฉันนี่ว่าแกจะโดนต๋อยเสียแล้ว” เพื่อนสาวที่ไม่กลัวใครยังถึงกับออกปาก “จ๋อยมันทนได้ใจวะ”

“ฉันว่าแล้ว นั่งจ๋อยมันคนมีของ”

ในขณะที่คนนอกอรอลุ้น แต่คนในอย่างซอร์คยังคงมั่นด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์จนแทบจะกลายร่างเป็นเพียงกองเสื้อผ้าอยู่กับเบาะหนา

นุ่ม ซอรักรัดตัวอยู่กับเบาะกว้างของรถยนต์คันหรู พื้นที่กว้างขวาง
น่าสบาย เครื่องปรับอากาศเย็นจนความร้อนในกายคลายลงพอดี

“รักหิวน้ำ ขอน้ำให้รักหน่อย” เธอบอกเสียงอ้อแอ้ สติมีเหลือ
อยู่ราวสามสิบเปอร์เซ็นต์

อาทิตย์วัชไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขารอจนรถติดไฟแดงจึงส่ง
น้ำดื่มขวดเล็กให้

“รักเปิดไม่ได้ พี่ชั้นเปิดหน่อย” เป็นการเรียกร้องครั้งที่สอง
นับเป็นการขอร้องมากที่สุดในชีวิตที่ซอรักรเคยขอต่อเขา

ใบหน้าเรียบเฉยของอาทิตย์วัชไม่มีร่องรอยอารมณ์ เขาทำตาม
อย่างว่าง่าย เปิดขวดน้ำแล้วส่งให้

“ป้อนให้รักด้วยสิ”

เขาทำตามโดยดีอีกเช่นกัน ส่งขวดน้ำให้ถึงปาก ซอรักระยะปลายน
นิ้วกับหลังมือแข็งแรง ประคองไว้และดื่มเอาอย่างกระหาย หญิงสาว
นอนขดตัวเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะจ้วเงียขึ้นเกาะแขนเขาและบอกด้วย
น้ำเสียงออดอ้อน

“พี่ชั้น รักปวดฉี่”

“เดี๋ยวก็ถึงบ้านแล้ว” เขาเปิดปากเป็นประโยคแรก

“ทนไม่ไหวแล้ว” ซอรักร้องอ้อนเป็นเด็ก ทำเสียงสะอื้นจนเกือบ
เป็นร้องไห้ “ปวดจนทนไม่ไหวแล้วนะ”

เท่านั้นเองรถยนต์คันงามก็เร่งความเร็วแซงปาดซ้ายขวา เลี้ยว
เข้าจุดนิ่งในปั้มน้ำมันที่ดวงไฟยังสว่างไสวต้อนรับนักท่องเที่ยวราตรี

“ลุกไม่ไหว” เธอชูแขนขึ้นเป็นทำนองให้เขาอุ้ม แต่อาทิตย์วัช
ทำแค่ประคองให้ลุกขึ้นได้ “พี่ชั้นเฝ้าอยู่หน้าห้องด้วยนะ”

คราวนี้สามีเริ่มถอนหายใจยาว เขามองซ้ายขวาแล้วจึงกึ่งลาก
กึ่งประคองเธอไปยังห้องน้ำคนพิการ

“รักไม่ได้พิการชักหน่อย” เธอยังเถียง

“ห้องน้ำหญิงจะเข้าไปเฝ้าไต่ยังง ใ้ห้องนี้จะได้ยินรอก” เขาเดิน
เธอเข้าไปแล้วปิดประตูตาม

สาวซีเมาหายไปนานจนชักกลุ้ม กว่าจะมีเสียงเคาะจากด้านใน
ให้เขาเปิดประตูให้

ช่อรักทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อย หน้าตาสดใสขึ้นอย่างเห็น
ได้ชัด หน้าवलชุ่มน้ำ ตัวเสื้อขวงบนเปียกชกอย่างไม่น่าให้อภัย เจ้าตัว
มองตามสายตาของสามีแล้วทำเสียงอ่อย

“รักแค่จะล้างหน้า แต่มันเลอะไปหมดเลย”

หน้าตาของเขาไม่บอกอารมณ์ ช่อรักตีความว่าเขาไม่สนใจก็อด
น้อยใจไม่ได้

อย่างไรก็ตาม เขาประคองเธอกลับไปที่รถโดยไม่พูดอะไรสักคำ
ก่อนจะพารถยนต์เคลื่อนตัวออกสู่นถนนช้าๆ

“รักไม่เคยนั่งรถคันนี้เลย” ช่อรักซุกตัวอยู่มุมประตู หันหน้ามอง
เขาอย่างตั้งใจและเป็นฝ่ายเปิดปากออกมาก่อน หลังจากได้ดื่ม้ำและ
ล้างหน้าไปบ้างก็สดชื่น กระปรี้กระเปร่าขึ้นอีกมาก

“พี่รู้ไหม เราแต่งงานกันมาสองเดือนแล้ว ของส่วนตัวของพี่ก็
ยังคงเป็นของส่วนตัว รักไม่เคยมีโอกาสแตะต้อง”

ใบหน้าด้านข้างของคนขับยังคงเรียบนิ่ง เขาพูดน้อย ก่อน
แต่งงานช่อรักไม่เคยคุยกับเขา นิดหมายดูตัวแค่มาก็ครั้ง และเขาก็
ไม่เคยว่าง แต่ช่อรักก็ไม่เดือดร้อนเพราะรู้ว่าผู้ใหญ่คอยหนุนหลังและ
ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย แต่ที่ไหนได้ หลังแต่งงานแล้วเขาก็ยังพูดกับ
เธอแทบจะนับคำได้

แม้ไม่เคยทำทำจริงเกี่ยจ แต่การปฏิบัติต่อกันก็ห่างไกลเหลือเกิน
กับคำว่า...คู่ชีวิต

“รถคันนี้กว้าง นั่งสบายและสะอาดมาก น้ำขวดเล็กๆ แบบนี้
พี่ได้มาจากไหนคะ พี่หาไว้เองหรือมีใครหาไว้ให้ คนที่ได้นั่งบ่อๆ คง

ชอบสีชาวมชมพู ไม่น่าใช้รสนิยมของพีนะคะ ดูลึศะ ที่ใส่ทิวชู้สีขาวปักดอกไม้เล็ก ๆ สีชมพูนี้งานทำมีอะคะ ละเอียดดีเยี่ยมละ ไม่มีตราหยี้อด้วย”

ช้อรักยิ้มหวาน มือยังพลิกกระเป๋าผ้าใบเล็กตัดขนาดพอดีสำหรับใส่ทิวชู้ชุดหน้าที่ตั้งออกใช้ได้อย่างสะดวก เธอวางมันคืนลงในช่องระหว่างเบาะที่นั่ง ตั้งใจพูดกับเขาซ้ำๆ

“รักไม่เคยสังเกตอะไรละเอียดแบบนี้มาก่อน เพราะรักไม่เคยคิดระวางพี แต่วันนี้รักได้ยินมาว่าพีมีคนรักอยู่ก่อนแล้ว พีรู้จักกับเขาตั้งแต่ก่อนแต่งงาน คงเป็นคนเดียวกับคนที่พีกอดเขาในคืนแต่งงานของเรา...ใช่ไหมคะ”

น่าชมเชยอาทิตย์วิธ เขากำลังขับรถอยู่พร้อมกับฟังช้อรักไปด้วย แต่สีหน้าและอารมณ์รวมทั้งกิริยาต่างๆ ไม่ได้วอกแวกเลย ช้อรักสังเกตเห็นแต่เพียงกรรมที่ขบจนเป็นสันเท่านั้น...

...นั่นคงหมายความว่าเขาโกรธ

“บางทีรักอาจจะไปคุยกับคุณแม่ เล่าเรื่องน่าอึดอัดใจนี้ให้ท่านฟัง จากนั้นเราก็คงจะไปคุยกับคุณแม่ของพี ปรีक्षाกันว่าจะทำอย่างไรได้บ้างกับชีวิตแต่งงานที่ล้มเหลวทั้งที่ยังไม่ได้เริ่มต้นนี้”

ช้อรักทิ้งระเบิดลูกโต เธอรู้ดีว่ากวนอารมณ์เขาจนแทบคลั่งสังเกตจากการขับรถไม่เรียบเนียนนิ่มนวลเหมือนเดิม แต่ฉวัดเฉวียนซ้ายังตบพวงมาลัยรถแรงๆ หลายครั้งสลัดกับการเหยียบเบรกกะทันหัน เธอซุกตัวลงในซอกเดิม ปล่อยน้ำตาไหลอย่างเงียบๆ

...เขาโกรธที่ความลับของเขาไม่เป็นความลับอีกต่อไป เขาไม่โหที่ช้อรักบังอาจแตะต้องมัน

แต่ก็ช่างเถิด ช้อรักไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว หัวใจชาตั้งแต่ตอนที่ธัญวดีเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง เธอดื่มเหล้าเข้าไปมากตั้งแต่นั้นหุ่มจนถึงเมื่อครู่ นี้ แม้จะมีจิตตินและธัญวดีคอยเปลี่ยนแก้วเป็นเครื่องดื่ม

อย่างอ่อนๆ ให้ แต่ก็เพิ่มความร้อนแรงในกระแสเลือดได้มากทีเดียว และมันก็ทำหน้าที่ได้ดีตรงที่เร่งเร้าจนเธอกล้าเปิดปากคุยกับเขา

รถยนต์คันหรูเล็กๆ เข้าสู่บริเวณบ้านผ่านประตูที่ถูกกอดเปิดด้วยรีโมต มีเพียงเงาของคนรับใช้ชราที่ออกมาชะเง้อมองจากโรงรถ ก่อนที่เขาจะรีบออกมาจับกุญแจจากมือของอาทิตย์วิรัช

สามีของช่อรักทำท่าจะเข้ามาประคองเธออีก แต่ช่อรักส่ายศีรษะปฏิเสธ

“ให้รักเดินเองเถอะค่ะ น่าจะต้องทำตัวให้ชินเสียตั้งแต่ตอนนี้ที่ผ่านมามีพี่ไม่มีเวลาอยู่กับรัก รักก็ไม่เคยคิดว่าต้องอยู่คนเดียวต่อจากนี้ไปคงต้องเริ่มคิดแล้ว”

เธอเดินช้าๆ ตรงไปยังตัวบ้าน คุหาสน์หลังใหญ่ในเนื้อที่กว้างขวาง แม้แต่ประตูก็ยังเป็นแผ่นไม้สลักลวดลายดอกไม้อ่อนช้อยงดงาม ประณีต ไม่ต้องพูดถึงการตกแต่งภายในที่แสนหรูหราสะอาดสบาย

แต่บ้านก็ยังคงเป็นแค่บ้าน...เป็นเพียงอิฐปูนสิ่งก่อสร้างอันเยือกเย็นที่ไม่เคยได้รับการเติมเต็มความรู้สึก และตอนนี้ช่อรักก็เบื่อหน่ายที่จะต้องทำให้เป็นบ้านที่อบอุ่นโดยลำพังเต็มที่แล้ว

สามีของช่อรักเดินตามหลังมาอย่างเงียบๆ ไม่ได้เข้ามาประคอง แต่ก็ได้ไม่ได้เลี้ยงไปไหน ช่อรักคิดว่าเขากำลังโมโหและครุ่นคิดหาทางออกที่สวยงามให้ชีวิตลับๆ เธอได้แต่ถอนหายใจอย่างเศร้าใจแถมเจ็บปวด อยู่ๆ โลกแสนสวยที่เธอซุกตัวอยู่อย่างปลอดภัยก็ถล่มทลายลงไปในไม่กี่ชั่วโมง มันยากจะทำใจจริงๆ

ช่อรักผลักบานประตูหน้าบ้านให้เปิดออกก่อนที่สาวๆ คนดูแลบ้านหนึ่งในสองคนจะเปิดให้เหมือนทุกครั้ง

“ไปพักเถอะจ๊ะ ไม่มีอะไร เดี่ยวจัดการเอง” เธอบอกอย่างอ่อนแรง สังเกตว่าแววตาของคนรับใช้วาบขึ้นอย่างตกตะลึง ก่อนจะยกมือไหว้พร้อมยิ้มแหยๆ แล้วย่องหายไปด้านหลัง

เมื่อก้มลงมองตัวเองก็พบว่าเสื้อสายเดี่ยวตกห้อยลงมาที่
ต้นแขน เนื้อผ้านุ่มพลัดสวมใส่สบายก็จริง แต่เพ็ญนี่ก็ออกว่ามันยาว
แค่คลุมต้นขาขาวเนียน ออกอวบๆ ถูกปกปิดไว้เพียงแค่บางส่วน เห็น
ร่องอกอวบขาวอยู่แค่รำไร สारรูปเหมือนผู้หญิงนักเรียนที่ผ่านศึกมา
ไซกไซน...

...ช่างเถอะ ไม่มีอะไรให้ต้องอายอีกแล้ว

เธอใช้เวลาเดินขึ้นห้องนอนนานกว่าทุกวัน ค่อยๆ ก้าว ค่อยๆ
เดินราวกับมีเวลาเหลืออีกทั้งชีวิต ยังมีน้ำตาเลอะที่แก้มอยู่บ้าง เธอ
ป้ายมันทิ้งไปพร้อมกับยิ้มกับตัวเอง

ซอรั๊กกำลังผลึกบานประตูห้องนอนเข้าไปพร้อมรับรู้ว่ามีใครบาง
คนเดินตามมาจากนันทน์ และเข้าจู่โจมอย่างไม่นึกฝันมาก่อน

“เฮ้ะ!” เธออุทานได้สั้นๆ เท่านั้นขณะที่หันกลับมาเห็นนัยน์ตา
วาววับเพียงแวบเดียว ก่อนที่ร่างเล็กของเธอจะถูกดันจนแผ่นหลังแนบ
กับผนัง และริมฝีปากร้อนๆ ก็ทาบทับลงมาอย่างแนบแน่นและหนัก
หน่วง

ริมฝีปากคู่นั้นเย็นชืดเมื่อแรกพบ แต่หลังจากบดคดคลึงอยู่
คู่อันหนึ่งก็ร้อนรุ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับลมหายใจของเขา ฝ่ามือ
แข็งแรงโอบประคองไว้ที่นั่นเอน ดึงให้แนบกับเรือนกายแข็งแกร่งที่
ขนาดแตกต่างกันอย่างชนิดที่ว่าเทียบกันไม่ได้

ซอรั๊กตกตะลึงจนตัวชา แขนขาและมือไม้ดูเหมือนจะขยับไม่ได้
เธอถูกตรึงไว้ด้วยสัมผัสที่จางใจรุกรานครอบครองแสดงความเป็น
เจ้าของ ชั่วขณะที่ทำอะไรไม่ถูก เธอก็ถูกคนอวยโอกาสจูบเอาอย่าง
รุนแรง

เธอพยายามเบี่ยงหลบ แต่เขาไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น จุมพิต
ร้อนแรงระคนด้วยรสหวานล้ำจู่โจมรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ติด ความซ้ำของ

ของเขาเปลี่ยนความงงงันให้กลายเป็นตอบสนองได้ในเวลาไม่นาน ร่างกายของช่อรักดูราวกับว่าไม่ได้เป็นของเธอเอง ความรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยรู้จักเกิดขึ้นในกายอย่างฉับพลัน ปะทุขึ้นราวกับไฟที่ได้เชื้ออย่างดี

ช่อรักถูกสามีกักขังไว้ในอ้อมแขน เมื่อเขาละจากริมฝีปากก็ ชุกซอนปลายจมูกไปกับนิ้วแก้มและชอกคอ เสียงลมหายใจแรงเช่น คนกระหายหิว ริมฝีปากร้อนๆ ทาบทับไปทุกที่ในเวลาเดียวกับที่ ทรวงอกอิมถูกเขาจับคลึงอย่างจริงจัง

สัมผัสสวามหยอมอย่างไม่เคยได้รับมาก่อนในชีวิตสาวทำให้เธอ ตกใจกลัวจนต่อต้านรุนแรง

“ไม่นะคะ” ช่อรักพยายามดิ้นรน

แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือสัมผัสที่หนักหน่วงยิ่งขึ้น รุกรานมากขึ้น เธอหายใจแรงหอบครางด้วยความซาบซ่าน ใจนั้นอยากปฏิเสธ แต่ เพราะอ่อนด้อยประสบการณ์ถึงเนื้อถึงตัวเช่นนี้จึงรับมือไม่ได้...หรือต่อ ให้รับมือได้ก็งะแงะเต็มทน

ประตูห้องนอนส่วนตัวของเธอถูกผลักออก ด้านในมีเพียงความมืด แต่คนที่ตัวดำร่างช่อรักขึ้นอุ้มในวงแขนกลับรู้ว่าเครื่องเรือนชั้นใด อยู่ในตำแหน่งไหน เขาจึงพาเธอไปยังเตียงที่ตั้งไว้ชิดริมหน้าต่างได้อย่างรวดเร็วจนน่าอัศจรรย์ใจ

ช่อรักถูกวางบนพูกนุ่ม ยังไม่ทันได้ตื่นหนีหรือต่อรอง เขาก็ปลด เสื้อผ้าออกจากกายของเธออย่างรวดเร็วและซ้ำสอง

“พี่ชั้น รักไม่เอานะ ไม่เอาแบบนี้”

ช่อรักพยายามปฏิเสธ แต่ก็บางเบาไร้น้ำหนักเสียเหลือเกิน เธอ พยายามลุกขึ้น ทว่าเขาปราดเข้ามาถึงตัวเสียก่อนหลังจากโยนชั้นใน ทั้งบนและล่างของช่อรักทิ้งไปในความมืด

แสงจันทร์นวลส่องผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาจนมองเห็นกันได้

เงาสลัว ใบหน้าหล่อเหลาของสามียังคงสมส่วนงดงาม แต่แววตา
กระหายอย่างชัดเจนจนเธอสะท้อน

ช่อรักสบตาคู่ นั้นราวกับต้องมนตร์ แม้เมื่อเขาก็หันหน้าลงมาหา
และจูบเธออย่างร้อนแรงก็ยังไม่มีความตั้งใจที่จะปฏิเสธ เป็นจูบที่ให้ความ
ร้อนรุ่มมากยิ่งขึ้นไปอีกระดับ หลังจากทำความรู้จักไปแล้วครั้งหนึ่ง
ก่อนหน้านี้ ริมฝีปากอ่อนบางถูกเขาบดคลึงหนักแน่นจนเธอเผลอไหล
ไปกับเขา ปลายลิ้นร้อนสอดรุกเข้ามาตูดกลืนเกี่ยวกระหวัดสร้างความ
วาบหวิวซาบซ่านจนช่อรักไม่เป็นตัวของตัวเองอีกต่อไป

ร่างกายแข็งแรงนั้นเข้าแบบขีด เขาจูบเธอจนพอใจแล้วจึงไล่
เรื่อยไปยังแก้ม ซอกคอ และซุกซอนที่อกอวบ ในตอนที่ยอดอกถูกรวบ
ดูดไว้ในอุ้งปากร้อนนั้นช่อรักกระสันซ่านจนต้องกรี๊ดเสียงร้องออกมา
ตามด้วยกัตรีริมฝีปากแน่นอย่างห้ามใจไม่อยู่

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเกินไป ช่อรักที่ยังตกใจยิ่งทำอะไรไม่ถูก
นอกจากถูกเขาปลุกปั่นคล้ายเป็นเพียงตุ๊กตาของเล่น

“ไม่ ไม่เอานะพี่ซัน อย่า”

แทนที่เขาจะหยุด ริมฝีปากและลิ้นร้อนกลับยิ่งแตะต้องมากขึ้น
ทิวความหนักหน่วงขึ้นไปอีก ที่ร้ายกาจกว่านั้นมือข้างหนึ่งของเขาถือ
โอกาสลอบคลำส่วนลึกเร้นของกายสาวอย่างจงใจ ทำให้ช่อรักแทบตื่น
พราด เธอแตะมือข้างนั้น พยายามดันมันออก แต่มีหน้าที่แข็งแกร่ง
กว่ากลับปฏิบัติกรอย่างตื้อดิ่ง ทั้งยังรุกเร้าเข้าสู่ซอกอู๋ที่กลางกาย
หยอกล้อกับกลิบและเกสรสวาทของดอกไม้สดอู๋ที่ไม่เคยรับสัมผัสใดๆ
มาก่อน

“ปล่อรักนะ อย่าทำแบบนี้” เธอปฏิเสธเสียงสั่น ตีนกัลวณ
อธิบายไม่ถูก

ช่อรักทั้งซาบซ่านและสับสนจนแทบร้องไห้ เขาคงรำคาญเต็ม
แก่จึงจูบปิดปากอีกครั้ง ทุกอย่างต่อจากนั้นคือความรู้สึกกึ่งจริงกึ่งฝัน

ช้อรักถูกปลุกเร้าโดยสามีที่แทบจะเป็นคนแปลกหน้า แต่เรือนกายเปลือยเปล่าของเธอกลับตอบรับเขาอย่างตื่นเต้น ริมฝีปากอ่อนนุ่มและร้อนรุ่มแตะแทบไปแทบทุกพื้นที่ หลงใหลและวนเวียนอยู่กับอ้อมอวบอิมของวัยสาวนานกว่าส่วนอื่น ปลุกเร้าความกระสันรัญจวนจนเธอไม่เป็นตัวของตัวเอง

ช้อรักหอบครางปฏิเสธ แต่เมื่อเขาสอดซุกเรือนกายแข็งแกร่งเข้ามาเป็นออย่างสุดท้าย ความแข็งแกร่งที่รุกรานเข้ามาจนเต็มแน่นก็ทำให้เธอกรี๊ดร้องออกมาอย่างสุดกลั้น “รักเกลียดพี่”

เธอปล่อยโฮออกมาในที่สุดขณะที่ร่างถูกเขาทาบทับไว้ทั้งหมด โดยมีบางส่วนของเขาสอดอยู่ในกาย ส่วนนั้นร้อนผ่าวและเต็มแน่นจนเธอแทบระเบิด

ช้อรักรู้สึกต่ำต้อยถึงขีดสุด...เขาสยบเธอด้วยเสน่ห์ที่เธอไม่รู้จักร
“ตกลง ‘รัก’ หรือ ‘เกลียด’ กันแน่” เขาเพิ่งพูดออกมาได้ เสียงหัวสั่นพร่ากว่าปกติ แต่ยังจับได้ว่าอารมณ์ดี

“เกลียด เกลียดที่สุดในโลก”

“เดี๋ยวลี มันยังไม่ถึงตอนที่ควรต้องเกลียดที่สุดในโลก” เขาหัวเราะเสียงแผ่วขณะเริ่มขยับกาย

จริงอย่างที่เขาว่า ตอนที่เขานำพาเอาบางสิ่งเข้ามาในตัวช้อรักนั้นยังไม่ถึงตอนที่เธอควรเกลียดเขาที่สุด หลังจากที่ส่วนนั้นเริ่มออกฤทธิ์ต่างหากที่ทำให้ช้อรักเกลียดเขามากยิ่งขึ้น...

...เพราะมันทำให้เธอมีความสุขจนถึงขีดสุด

ร่างที่ทาบทออยู่ด้านบนขยับไปมาเป็นจังหวะในความมืดสลัวราวกับเงาของปีศาจร้าย แต่เสียงหัวเราะที่พอมองเห็นได้นั้นหล่อเหลาปานเทพบุตร เป็นความขัดแย้งที่ช้อรักหาคำอธิบายไม่ได้

ในแสงสว่างของดวงจันทร์ เธอเห็นท่อนแขนที่คร่อมอยู่ข้างตัวที่อยู่ใกล้กันคือเรียวขาของเธอเองที่พาดกับแขนแข็งแรงคู่นั้น และทำย

ที่สุดแม้ภาพทุกอย่างจะเลื่อนรางในความมืดของห้องนอน ซอรั๊กกลับรู้ว่าเขากำลังขยับเคลื่อนกายอย่างไร เขาออกหมุนวนหรือกระแทกกระทั้นถี่เร็วเพียงใดจากความรู้สึกแปลบปลापที่ส่งออกมาจากส่วนที่กำลังเสียดสีกันนั้น

ร่างกายของเธอกำลังถูกปลุกเร้าอย่างรุนแรง ส่วนที่อ่อนนุ่มในกายสาวที่ต้อนรับการมาของเขาอย่างไม่เต็มใจในคราวแรกกำลังตื่นตัวกับการทักทายของเขา เพียงครู่เดียวก็คุ่นชินและเรียนรู้ที่จะมีความสุขร่วมกัน

ความรู้สึกสุขสมอย่างประหลาดของการร่วมรักทำให้เธอลืมทุกสิ่ง รสรั๊กครั้งแรกของหญิงสาวกับชายที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีและยังเป็นคนที่เธอพึงใจ สร้างความสุขทางกายอย่างหาที่เปรียบมิได้ แม้เสี้ยวเล็ก ๆ ในใจจะบอกว่าเป็นเพียงความรู้สึกอันฉาบฉวย ไม่ได้ลึกซึ้งถึงอารมณ์หรือสร้างความผูกพันใดๆ แต่ซอรั๊กก็ปฏิเสธที่จะคิด

เธอหลับตาลง ปล่อยกกายใจไปกับอารมณ์ใคร่ที่เขาเสนอและเธอมีหน้าที่เพียงตอบสนอง อารมณ์นั้นพุ่งสูงขึ้นไปเรื่อยๆ จนไม่น่าเชื่อว่าความสุขซาบซ่านนั้นจะเพิ่มพูนได้มากมายถึงเพียงนี้ ในนาทีที่พากันล่องลอยแตะขอบสวรรค์ ซอรั๊กทั้งกรีดเสียงร้องและเกร็งกาย กระตุกโอบล้อมรัดเขาไว้ทั้งตัว เป็นความสุขอย่างประมาณไม่ได้และไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น

“ร้ายกาจ” เธอออกทั้งที่ยังหอบหายใจแรง หุบไหล่เขาอย่างซัดใจ

“เรื่องอะไร” สามีของซอรั๊กที่เพิ่งกลายเป็นสามีอย่างสมบูรณ์แบบเมื่อไม่กี่นาที่ก่อนหัวเราะขื่นขณะพลิกกายลงจากร่างเธอ

“พี่รั้งแกร็ก แกล้งรั๊ก” เธอโอดครวญ ขยี้ตาแล้วปิดปากหา

ไม่มีคำตอบจากอาทิตย์วัช เขาทำเพียงแค่ออบเธอไว้ ดึงให้ซุกอกแข็งแกร่ง เป็นครั้งแรกที่ซอรั๊กได้ใกล้ชิดกับเขามากขนาดนี้ แม้

กระทั่งวันแต่งงานก็ยังได้แค่จับมือ เขาไม่เคยหอมแก้มเธอเลยสักครั้ง
จู่ๆ ก็กระโดดข้ามชั้น ทำให้รู้สึกแปลก...แปลกเอามากๆ

เขาทำไปเพื่ออะไร หรือการที่ช่อรักประกาศตัวจะปฏิวัติชีวิต
แต่งงานทำให้เขาต้องรีบชิงลงมือผูกมัดเธอก่อน และกลายเป็นฝ่ายที่
อยู่เหนือกว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นช่อรักไม่มีวันยอม

เธอจะทำอย่างไรต่อไปดี จะรับมือเขาด้วยวิธีการใด ช่อรักยัง
คิดอะไรไม่ออกเพราะความเหนียวล้าอ่อนเพลีย

ภายในวันเดียวชีวิตแต่งงานของเธอก็ยุ่งเหยิงจนเกินรับได้แล้ว

3

“นั่งจ้อย!” จิตตินหลุดปากร้องเสียงหลง ถ้าไม่ติดที่สาว ๆ รับใช้ทั้งหลายยังนั่งกันหน้าสลอน เขาจะร้องกรี๊ดและกระที่บเท้าด้วยความขัดใจ “ไปโดนหมาที่ไหนพึดมา”

ชายหนุ่มยื่นทำตาโตอยู่หน้าประตู ส่วนซอรัคอยู่ในห้องนอนห่างออกไปราวสามเมตร เตียงนอนนั้นมีสภาพไม่ต่างจากหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของ เพื่อนรักของเขาผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเซิงนั่งพับเพียบอยู่กลางเตียง สภาพยับเยินเกินทน

“จิ้น จิ้น มาหารักหน้อย” เธอชูมือส่งเสียงอ่อนเหมือนเด็กร้อง จะให้อุ้ม แต่จิตตินถอยกรูด

“ไปแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนนั่งจ้อย แล้วออกมาคุยกัน จะให้เข้าห้องหล่อนได้ยังไง น่าเกลียด”

จะอย่างไรรูปลักษณะภายนอกก็ยังเป็นชายทั้งแท่ง เรื่องที่จะให้เข้าไปกอดปลอบใจเพื่อนสาวถึงในห้องนอนสองต่อสอง คิดแง่ไหนก็ไม่เห็นว่าเหมาะสม แต่พอพูดออกไปแล้วเขากลับได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักจากแม่พวกสาว ๆ จึงหันไปถลิ่งตาใส่

“ไปเตรียมของว่างสิจ๊ะ แหม! มามุงอะไรอยู่ได้ มีหน้าที่อะไรก็ไปทำ บัดกวาดเช็ดถู ตัดหญ้าในสนามไป เตี่ยวตัดเงินเดือนเลย” พอ

โบกมือไล่ พวกหล่อนก็แตกฮือวิ่งหายไปทำงานตามที่สั่ง

“จิ้น” ซอรักรยังส่งเสียงออดมาจากในห้อง

จิตตินตวาดดังลั่น “ไปอาบน้ำล้างหน้าเดี๋ยวนี้! แล้วค่อยมาคุยกัน เร็วเข้าจ่อย ก่อนที่ฉันจะมีโมโห”

เขาปิดประตูทันควันเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายออดอ่อนปฎิเสธได้อีก “ทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักโต หล่อนไม่ใช่ลูกสาวฉันนะยะ นั่งจ่อย!”

เขานั่งรอเจ้าของบ้านที่ห้องนั่งเล่น ออดมองไปรอบๆ ตัวอย่างปลงๆ ไม่ได้ ชุดไซฟาราคาแพงออกแบบโดยเฉพาะเพื่อให้เข้าเหลี่ยมมุมได้งดงามและมีพื้นที่ใช้สอยมากที่สุด ลงตัวที่สุดคือเก้าอี้ทำจากวัสดุเกรดเอ นอกจากสวยแล้วยังนุ่มสบายและแข็งแรง โทรท์คั่นจอกว้างที่ผนังมีระบบเสียงอย่างดี แม้ว่าจะเป็นพื้นที่เปิดโล่งทำให้คุณภาพของเสียงไม่เต็มประสิทธิภาพเท่าที่ควร แต่ก็นับว่าดีเยี่ยมที่สุดแล้ว

ทันทีที่หย่อนก้นลงนั่ง สาวๆ ในครัวก็เดินแถวเสิร์ฟทั้งกาแฟ ชา ร้อน และขนมชิ้นน่าเอ็นดูในชุดถ้วยจานกระเบื้องงดงามอย่างรู้หน้าที่ วัตถุประสงค์ของอำนวยความสะดวกสบายให้ซอรักรได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง แต่ไม่อาจเติมเต็มชีวิตรักที่กระต่อนกระแท่นของเธอได้

นานกว่าครึ่งชั่วโมงเจ้าของบ้านจึงทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยพร้อมคุย จิตตินเพิ่งตักเค้กชิ้นเล็กเข้าปากเป็นคำสุดท้าย ซอรักรก็เดินมาถึงในชุดกระโปรงอยู่บ้านสีหวานอย่างที่เธอโปรดปราน ใบหน้านวลใส ดวงตากลมโต และรอยยิ้มแสนงอนทำให้ซอรักรเหมือนเด็กหญิงตัวเล็กๆ จนอดเอ็นดูไม่ได้

“ค่อยยังชั่ว หล่อนโทร. หา ฉันก็รีบบึ่งออกมา ยังไม่ได้กินอะไรเลยดูซิ เมื่อคืนก็กลับดึก”

“ฉัญละ” ซอรักรถามเสียงอ่อนเนือยเหมือนคนไม่มีแรง

“เร็วสุดก็บ่ายโมง มันมีพิธีเซนต์งานเข้านี้ แต่จะมาแน่ๆ” เขากินขนมจนอิ่มท้องตามด้วยกาแฟหอมกรุ่นจึงปรายตามองเธอ...คนที่

โทร. ไปปลุกตั้งแต่เช้า “มีอะไรหล่อน ผัวซ้อมหรือไง ดูซิหมดสภาพ”

สาวสวยที่รวบผมเป็นหางม้ายๆ คือนอย่างน่ารัก ทั้งแววตา จริตจะก้านไปด้วยกันหมด ดูแสงนอนจนน่าหยิกแถม

“ตัดจริตขึ้นนะหล่อน นั่งจ่อย หล่อนไปทำอะไรมา”

คำถามง่าๆ ประโยคเดียวทำเอาเจ้าบ้านถอนหายใจยาว หลบตามองมือที่ประสานบนตักและนั่งไปนาน

“เมื่อคืนทะเลาะกับพี่ชั้น” ซอรั๊กค่อยๆ เล่า “แค่พูดเรื่องแฟน เขา แล้วก็เกริ่นๆ เรื่องหย่า เขาก็โกรธ”

“ผัวซ้อมจริงๆ หรือนี่” จิตตินตาลูก ไม่น่าเชื่อว่าคนหล่อหน้าหนึ่ง จะลงไม้ลงมือกับผู้หญิงได้ลงคอ

แต่ก็ว่าไม่ได้ ผู้ชายบางคนเก็บกด ต่อหน้าคนทำวางตัวดี แต่แอบซ่อนอารมณ์ร้ายกาจไว้ระบายกับคนที่บ้าน

“แบบนี้เอาไว้ไม่ได้แล้ว ต้องฟ้องหย่า ไหนดูซิ รอยแดงเต็มไปหมดเลย ผัวหล่อนทำอะไร ตบหรือ ไม่ได้การแล้วจ่อย แก่ไม่ต้องกลัว ลูกฉันเป็นทนายชั้นหนึ่ง จะติดตอให้ รับรองว่าฟ้องมันหมดตุตเลย ทั้งทำร้ายร่างกาย ทั้งมีชู้ ทั้งทำให้อับอาย”

“ไม่ใช่” ซอรั๊กยกมือห้าม ขมวดคิ้ว แกรมหน้าแดงเรื่อ “ไม่ได้ซ้อม”

“ไม่เชื่อ ไม่ได้ซ้อมยังงี้ เยินเสียขนาดนี้ แกจะช่วยผัวปิดบังความผิดหรอ นั่งจ่อย หรือเกิดอายที่ต้องหย่า”

“ไม่ใช่ เขาไม่ได้ทำร้ายเรา” เธอแทบจะเกาหัวแกรก “แต่ว่าแบบ...จู่ๆ ก็มา...”

“มาอะไร” จิตตินคาดคั้นราวกับสอบสวนผู้ต้องหา “มันทำอะไร หล่อน”

“ก็แบบว่า...เข้าหอนะ เข้าใจหรือเปล่า” เจ้าตัวหลุดออกมาแล้ว ก็ก้มหน้าจูด ไปไม่เป็น

จิตตินชะงักด้วยคาดไม่ถึง ก่อนจะตาลุก ย้อนถามอย่างไม่เชื่อหู
“นั่งจ้อย! นี่หมายความว่าจู้จู้ ฝ่าหวล่อนก็นึกพิศวาสหล่อนขึ้น
มา แล้วชวนหล่อนเล่นจ้ำจี้จั้นเหรออ พระเจ้าช่วย! ทำไมบพจะง่าย
มันก็ง่ายยั้งงั้นละ”

“เขาคิดอะไรไม่รู้ เราไม่เข้าใจ” ไซว่าชอรั๊กจะไม่คิด เธอคิดจน
หัวแทบแตกแล้วก็ยังไม่ได้คำตอบ

เหตุผลที่เขารีบร้อนรวบรัดคืออะไรไม่รู้ แต่ก็คงหนีไม่พ้นถ้าไม่
โกรธ...ก็แกล้ง

“หล่อนไปพูดอะไรให้เขาคิด สะกิดต่อมเหินหรือเปล่า”

“แค่บอกว่าคุณจะคุยเรื่องหย่ากันได้แล้วนะ ในเมื่อเขาเองก็มีคน
อื่นอยู่แล้ว คงไม่พร้อมจะใช้ชีวิตคู่กับเรา” ชอรั๊กเสียงอ่อย จำได้ว่าไม่มี
คำพูดรุนแรง จะมีก็แต่ตัดพ้ออยู่บ้างที่เขาไม่เคยสนใจ และเสนอให้จบ
เรื่องทุกอย่างลงโดยเร็ว แต่ผลที่ได้คือเขาไม่พูดพร่ำทำเพลง จัดการ
เธอเสียหมดแรง

“อ้อ โกรธที่หล่อนจะหย่า”

“ไปแต่จะต้องแฟนเขาด้วย เขาโกรธมากเลย” เพื่อนสาวพยักหน้า
หงึกๆ ชมวดคิ้วอย่างแสนแค้น

“แล้วมาลากหล่อนขึ้นเตียงเนี่ยนะ ไม่ๆ มันไม่มีเหตุผล” จิตติน
ส่ายหน้าหวือ

“เขาไม่อยากหย่า เขาจะเอาเราไว้เป็นหุ่นเชิดเข้าใจไหมจิ้น เป็น
เมียบังหน้าออกงานให้แม่เขาสบายใจ แฟนเขาจะได้อยู่ดีอยู่สบาย”
ชอรั๊กแทบจะร้องไห้โฮ “ตอนนี้จะหย่าก็ยากแล้วสิ”

“มันก็แล้วแต่ว่าหล่อนมองสถานการณ์นี้ยังไง”

ฝ่ายเสนาริการคิดหนัก แต่ยังไม่หยุดมือที่ถือส้มจิ้มขนมเข้า
ปาก พอชอรั๊กมาถึง แม่พวกสาวๆ ก็เอาขนมมาเติมให้อีก เขาจะปฏิเสธ
ก็ไซ้ที่

“มองในแง่ดี ความสัมพันธ์ของหล่อนกับผัวก้าวหน้าไปอีกขั้น มันลึกซึ้งอย่างที่ผัวเมียควรจะเป็น หล่อนได้เปรียบอีกฝ่ายตรงที่เป็นเมียถือทะเบียน ไม่แนในอนาคตหล่อนกับผัวอาจจะมีลูกยัวเยี้ย รักกันดูดีมีปานจะกลืนกิน ไหนๆ ก็กินดับกันไปแล้วนี่”

คนฟังถึงกับก้มหน้างูต ปีบมือไปมา ถามเสียงอ่อย “แล้ว...ถ้าแงร้ายล่ะ”

“ผัวหล่อนก็เจี๊ยบตามประสาผู้ชาย ไหนๆ หล่อนก็รู้ความจริงแล้ว ร้อยกันเอาไว้ใช้เสียอีกคน อยากรับเป็นเมียก็ได้ จัดให้ ไม่สนว่าหล่อนจะรู้สึกยังไง มีเมียสองคนสบายแฮ”

“น่าเกลียด น่าเกลียดมาก” ซอรักรแทบลุกขึ้นเดิน “ต้องเป็นอันนี้ละ อันหลังนี่เลย ดูทำกับเราสิ เหมือนตายอดตายอยากมาจากไหน คนมักมาก ผู้ชายเฮงชวย เห็นแก่ตัว”

“ท่าทางจะแสบจริงนะผัวหล่อน” จิตตินตาวาว กวาดตามองเพื่อนสาวขึ้นๆ ลงๆ “เป็นไงบ้าง คีนเข้าหอร่าร้อนสมใจไหม”

“จำไม่ค่อยได้ มันมันๆ” ซอรักรทำท่าคิด แต่แล้วก็หน้าแดงจัด “เพิ่งได้นอนจริงๆ ตอนหกโมงเช้า”

“ร้าย พระเจ้า! สามีนั่น”

“ไม่ใช่เวลามากุมใจ” ซอรักรแว่ตเข้าให้ “เราไม่ยอม เรื่องนี้ต้องมีคนรับผิดชอบ”

“แล้วหล่อนจะทำยังไง”

“ไปบ้านเขา ไปหาแม่พี่ชั้น พูดยให้รู้เรื่องแล้วก็...ไปดูหน้าผู้หญิงคนนั้นด้วย”

ที่มาร่วมกับประโยคประกาศด้วยเสียงกร้าวคือใบหน้าอ่อนใส เติบโตขึ้นอย่างตื้อตึง ริมฝีปากอิมสีจัดเข้มแน่น ดวงตาวาววับขึ้นไม่ต่างจากเด็กหญิงที่เอาแต่ใจ

รถยนต์คันเล็กแบบที่นิยมใช้สำหรับในเมืองเนื่องจาก
คล่องตัวและประหยัดน้ำมันค่อยๆ คลานไปตามทางอย่างทุลักทุเล
เหตุเพราะคนขับไม่ชินทาง อีกทั้งเส้นทางก็เป็นทางลาดยางสลับกับ
ดินแดงตลอดสาย บางช่วงเป็นเนินบ้าง หลุมบ่อน้ำขังบ้าง ยิ่งทำให้
การเดินทางล่าช้ากว่าที่คิด ทั้งที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงแค่ขับรถราวสอง
ชั่วโมงเท่านั้น

“นั่งจ่อย แกแน่ใจนะว่ามาถูกทาง”

“ถูกสิ ก็ป่าเขาบอกมาแบบนี้” คนถูกถามหน้าม่อ แต่ยังย้ำ
คำเดิมทั้งที่ชักไม่แน่ใจเสียแล้ว

กว่าซอร์ริกจะเดินทางไปยังบ้านแม่สามีได้ก็เป็นเวลาบ่ายโมง
เนื่องจากต้องรอพลขับอย่างธัญวดีมาสวมทับ

...

‘เอานั่งธัญวดีนั่นละ ผัวมันเป็นนักแข่งรถ เมื่อกี้ต้องซืมซับบ้าง’
จิตตินออกความเห็นเมื่อต้องวางแผนการเดินทาง

ว่ากันด้วยเรื่องการขับรถนี้ ทักษะอันดับยี่สิบสุดกลับเป็นจิตติน
ผู้นิยมใช้ขนส่งมวลชนของเมืองหลวงมากกว่าการต้องนั่งปวดหัวหลัง
พวงมาลัย ถัดมาคือซอร์ริกที่เคยขับได้คล่องเฉพาะเส้นทางจากบ้านไป
มหาวิทยาลัย แต่หลังจากทำงานก็ไม่มีโอกาสขับมากนัก ยิ่งหลัง
แต่งงานโอกาสขับรถเองก็ลดลงเหลือศูนย์เพราะราศีคุณนายจับอย่าง
ที่จิตตินเคยค่อนข้างอด

การเดินทางครั้งนี้จึงต้องฝากความหวังไว้กับธัญวดีผู้คล่องแคล่ว
กว่าใคร แต่ครั้นยกขบวนกันไปเยี่ยมแม่สามีที่บ้านกลางกรุงหลังงาม
กลับต้องพบความผิดหวัง เมื่อคุณแม่บ้านร่างต้วนึ่งแจ้แจ้งว่า ‘ท่าน’ กลับ
ไปพักผ่อนที่ต่างจังหวัดแล้ว

‘ก็ทำไมไม่โทร. ถามก่อนล่ะนั่งจ่อย’ จิตตินเคืองจนแทบจะกิน
หัว เนื่องจากฝีมือการขับรถของธัญวดีเหวี่ยงซ้ายป่ายขวาทำเอาใจหาย

ใจคิดว่า ฉันต้องควักยามลงขึ้นมาดมอยู่ตลอดทาง เป็นเหตุให้หงุดหงิด
พอแรงอยู่แล้ว

‘บอกก่อนก็รู้ตัวสิ’ เจ้าของความคิดจะเซอร์ไพรส์แม่ผ้าบอก
เสียงอ่อยพร้อมกับยิ้มแหย ‘แต่ไม่เป็นไร บ้านท่านอยู่อัมพวานี่เอง
เราไปกันเองก็ได้ ขับรถไม่เท่าไรหรอก’

...

นั่นคือเหตุการณ์เมื่อสองชั่วโมงก่อน และเป็นเหตุให้รถคันเล็ก
ต้องมาพจญภัยกันอยู่กลางที่รกร้างตอนนี้

“ไปทางไหนต่อ หิววีย์!” ธัญวดีตวาดแหวด ทั้งหงุดหงิดที่นอน
ไม่พอผสมกับอารมณ์โมโหหิว หล่อนเป็นคนเดียวที่ยังไม่มีอะไรตกถึง
ท้อง นอกจากกาแฟดำถ้วยเดียวในตอนเช้าและคุกกี้สองชิ้นที่คุณ
แม่บ้านนำมาเสิร์ฟพร้อมชาร้อนหอมกรุ่น

“แวะถามทางก่อนไหม” คนต้นเรื่องยิ้มแหย่อีกครั้ง จากที่โกรธ
จัดจนแทบออกจี้ว กลายเป็นเด็กที่ถูกคาดโทษจนเสียงอ่อนอย่างหมด
ความมั่นใจ

“ไหนว่าซัวร์?” คนขับแทบจะตวาดกลับ ดิกรี้ความโมโหหิว
พุ่งสูงขึ้นอีกเท่าตัว

“ก็ซัวร์ แต่ไม่เคยมานี่นา”

“แต่งงานกับลูกชายเขา แต่ไม่เคยมาบ้าน พิลึกแล้ว” ธัญวดี
เริ่มพาล

“ระ...เรามาเยี่ยมท่านที่บ้านใหญ่ออกจะบ่อย แต่ท่านชอบที่นี่
อากาศดี เป็นบ้านเกิดของท่าน คุณพ่อที่ซันก็เสียไปแล้ว บ้านที่
กรุงเทพฯ ท่านไม่ค่อยได้อยู่ จะมาก็เฉพาะเวลาต้องรับแขก จัดงาน”
ซอร์ก็ละล้าละลักเถียง

ช่วงคบหาตัว ผู้ใหญ่ไปมาหาสู่กันที่บ้านของคุณแม่สามี แต่
งานแต่งงานของซอร์ก็จัดขึ้นที่บ้านหลังงามซึ่งปลูกขึ้นใหม่และใช้เป็น

เรือนหอในปัจจุบัน เอาจริงๆ บ้านสวนที่ป่าแม่ครัวบอก เธอเองก็เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งที่สองเท่านั้น

“ปิดบังกันมากกว่าละมั้ง มันเหมาะนักที่จะซ่อนเมียหน่อยไว้ให้ลูกชาย โกลหลูโกลตาคน คู่แข่งหล่อนคงไม่แคล้วเป็นหญิงชาวบ้านชาวสวน วันๆ ก็เก็บผักไปขาย ทำกับข้าว เย็บฟูกที่นอน”

จิตตินเสริมอย่างมีหลักการคล้ายจะทำให้ความมั่นใจเพิ่มขึ้น แต่ประโยคถัดมาทำให้คนฟังใจแป้ว

“เมียแบบนี้ละเมียในอุดมคติที่ผู้ชายอยากได้ไว้สักคน เขาเรียกเมียทาส เมียบำเรอความใคร่ เป็นแม่บ้านที่ดีไม่มีปากเสียง ประณิบัติตัวได้ครบถ้วนทั้งการบ้านการเรือนและบนเตียง ตัวจะไปแรดๆ ที่ไหนก็ไม่รับรู้”

“แล้วเราล่ะ?” คนที่ได้ชื่อว่าเป็นเมียอีกคนย้อนถามตาโต

“หลังจากได้ลื้มชิมรสหล่อนแล้ว ตัวหล่อนก็เก็บหล่อนไว้บนหนึ่งเหมือนเดิม เพราะหล่อนคือนางพริกหวานจัดซัดเหมาะสำหรับแต่งจานอาหารให้สวยงาม แต่ไม่มีความเผ็ดซ่า สู้พริกขี้หนูสวนไม่ได้”

“แต่เราโดนเคี้ยวไปแล้วนะ รู้ว่าจิตมาเคี้ยวทำไม”

“ก็ของมันมีมาป้อนถึงปาก มันก็ต้องงับกินไปตามสันดานผู้ชายมักมาก นี่คงอดอยากปากแห้ง ไม่ได้กินมานาน พอมาเจอแกเข้า เขาก็คิดว่าเอว่ะ ดีกว่าเลียฟุตบาท”

“จิน!” คนที่นั่งข้างคนขับกรี๊ดร้องลั่นรถ แทบจะปลดเข็มขัดนิรภัยหันไปฟาดให้หลายๆ ครั้ง

สงครามย่อยๆ กำลังจะเกิดถ้าไม่มีระฆังหมดยกจากคนขับสาวสวยที่หน้านิ้วด้วยความโกรธจัดเสียก่อน “พอได้แล้ว ลงไปถามทางไม่มันก็แวะกินก๋วยเตี๋ยว ฉันทิวไว้!”

เสียงของธัญวดีดังลั่นกลบเสียงผู้ใหญ่วัวโตที่ทำตัวเป็นเด็กเล็ก ทั้งสองคนได้อย่างสนิท

กว่าที่คณะเดินทางจะคลำทางมาถึงจุดหมายปลายทางได้ ก็เป็นเวลาบ่ายแก่แล้ว ธัญวดีได้เฟิงก้วยเดี่ยวข้างทางช่วยชีวิตจึงรอดมาได้ แถมยังอารมณ์ดีพอที่จะเปิดโทรศัพท์มือถือใช้สัญญาณ อินเทอร์เน็ตนำทาง

“ก็ทำไม่ไม่ทำเสียตั้งแต่แรก” จิตตินจิกตามองเหยียดหยาม “ปล่อยให้มหากันอยู่ได้”

“มันไม่ค่อยได้ใช้ ลืม” เจ้าตัวบอกสั้นๆ เชิดหน้ามองทาง ไม่สนใจเสียงรบกวนจากผู้ร่วมทาง

“เข้าซอยแรกหลังวัดมาประมาณสองร้อยเมตร...น่าจะใช้นะ บ้านหลังนี้จะ อลังกว่าใครเพื่อน” ธัญวดีพารถคันเล็กเข้าจอดชิดริมรั้ว ซอรักลงไปสังเกตเห็นเป็นคนแรก เกาะรั้วมองตาโตอย่าง ตื่นตะลึงก่อนหลุดปากออกมา “บ้านในฝันเราเลย”

ตั้งแต่เล็กแล้วที่ซอรัฝั้นถึงบ้านในสวนร่มรื่นมาตลอด แม้บ้าน หลังใหญ่กลางกรุงที่ใครต่อใครต่างอิจฉายังไม่อาจเติมเต็มความต้องการส่วนนี้

เจ้าตัวมักบ่นเสมอ ‘มันอึดอัดเป็นบางที เหมือนจะหายใจไม่ออก’

แม้ว่าภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือบ้านไม้หลังใหญ่ตั้งอยู่ไกลลิบ เห็นเพียงหลังคาสูงเนื่องจากต้นไม้ใหญ่บดบังไว้เกือบหมด แต่บริเวณ โดยรอบคือต้นไม้และสวนสวยซึ่งดูก็รู้ว่าได้รับการดูแลอย่างดี หญ้าตัด เรียบ ใบไม้แห้งถูกกวาดกองไว้ที่โคนต้นไม้เขียวจัดของไม้ใหญ่ไม้พุ่ม นานาชนิดเขียวชอุ่มฉ่ำชุ่มรายล้อม

...แค่เห็นก็ใจวิบวับอย่างประหลาด

“สวยจัง” ซอรัหลุดปาก แทบจะลืมไปแล้วว่ามาถึงที่นี่ด้วย จุดมุ่งหมายใด

“ผิวแกนี่เก็บของดีไว้ให้เมียอีกคนตลอดนะ ทิ้งนั่งจ่อยไว้สุด

ควันพิษในกรุง รอยอีกปีสองปีก็เป็นมะเร็งปอดตาย แล้วดูเมียบ้านนอก
เขาลี มีบ้านอยู่ยังกะวังต้องห้าม อากาศดี ต้นไม้เขียว ฝั่งโน้นคงติดน้ำ
หรรหรอลังการ ที่แพงด้วยอะแก แถบนี้คนทำโฮมสเตย์กันตรึม เขาคง
กลัวเมียน้อยอดตาย”

“อีจัน! หยุดเสียม” ธัญวดีที่ลงมาเป็นคนสุดท้ายตบหลังเพื่อน
ตั้งป่าบ สะกิดช่อรักที่เกาะรั้วมองแทบน้ำลายหยดให้เดินต่อ “ไปถาม
เขาลี ไซ่หรือเปล่า”

ชายชราคนหนึ่งเดินกระเอยกระแย่งออกมาตั้งแต่รถเข้ามาจอด
แต่เพราะสังขารและความชราทำให้ก่ว่าจะชยับกายมาถึงประตูบ้านก็
กินเวลามากโข

“บ้านคุณสุรียไซ่ไหมคะ” ช่อรักแนบหน้ากับช่องประตูแล้วถาม
ออกไป

“มาหาคุณนายหรือครับ” ใบหน้าที่เห็นในระยะใกล้ แม้จะเป็น
ชายชราวัยราวหกสิบ แต่ดวงตายังสดใสไม่ขุ่นมัวหม่นเศร้าเหมือน
คนแก่ไร้ความหวังที่มักเห็นได้ทั่วไปในเมืองกรุง รอยยิ้มกว้างมองเห็น
ฟันเรียงแข็งแรง

“ไซ่คะ ท่านอยู่ไหมคะ”

“อยู่ครับ แต่ป่วยๆ อย่างนี้ท่านจะเอนหลัง” ชายชราหัวเราะ
ลงคอ “ยิ่งวันนี้ท่านตื่นแต่เช้ามีดลงคร้วทำของไปถวายพระ กระผมไม่
แน่ใจ ต้องถามนางจำเนียร ชานันคอยอยู่รับใช้ท่านตลอด เข้ามาทัน
ก่อนได้ครับ มาพักกินน้ำกินท่าก่อน”

“นี่ตาเขาไม่รู้จักแกหรอningerรัก แกเป็นศรีสะใภ้ของคุณนาย
เจ้าของบ้านเชียวนะ” จิตตินป่องปากกระซิบ

“ไม่เคยเจอเลย” ช่อรักค้อนลมค้อนแล้ง “ซักไม่แน่ใจแล้วสิว่า
รักเป็นหลวงหรือเป็นน้อยกันแน่”

ขบวนแขกผู้มาเยือนต่างสงบปากสงบคำ ยิ่งเมื่อประตูบ้านถูก

เปิดออกเพื่อต้อนรับ บรรยากาศน่าสบายของบ้านสวนก็ทำเอาพูดไม่ออก

“จิ้น ออยากกินชมพู” ัญวดีวิ่งป้รูดไปทางต้นชมพูรั้ว ผลไม้ลูกเล็กสีชมพูเข้มติดผลเป็นช่อห้อยระย้าดูน่ารักกระจุมกระจิมพอย กับน่ากิน เจ้าตัวตะพวงนั้นพวงนี้อย่างเบามือ ยกมือถือขึ้นมาถ่ายรูปคู่พลงแล้ว

“เนี่ย ที่บ้านนำหนูก็มี ไม่คิดยาฆ่าแมลง ปล่อยตามมีตามเกิด ก็กินกันไม่หวาดไม่ไหวแล้ว ลูกเล็กกรูบกรอบเคี้ยวเพลิน”

“เอาเลยครับคุณ ที่นี่มีเยอะ ทั้งมะม่วง ชมพู มืออย่างละสองสามต้น แต่กินกันไม่ทัน ต้องแจกกันไป ไม่งั้นก็ปล่อยให้สุกคาต้นเป็นอาหารพวกนก หนู กระรอก ดุสิครับ เน่าจนร่วงลงกองเต็มโคนต้นก็มี ที่นี้อยู่แต่คนแก่คนเฒ่านะครับ กินกันไม่ไหว” ชายชราหัวเราะเสียงดังกัวางาน บอกต่ออย่างอารมณ์ดี นานๆ จะมีเพื่อนคุย “ลีนจี้ก็มีนะครับ คุณนุ่นเธอชอบ คุณชันได้กั๊งพันธุ์มาจากไหนไม่ทราบ ปลูกไว้หลายปี เพิ่งจะออกผลปีนี้เป็นปีแรก”

ซอรักระดุกหูชื่อ ‘คุณนุ่น’ ไม่น่าใช้ผู้ชาย และคุณแม่สามีก็ไม่่น่ามีชื่อเล่น

แต่ไม่มีใครสนใจ!

“มะม่วงนี่ผมเคยกินตอนเด็กๆ นะตา แถวบ้านตายายผมเรียกมะม่วงแก้มแดง ไม่เคยรู้จนเดี๋ยวนี้น่าพันธุ์อะไร ยายผมเอามากินกับข้าวเหนียวด้วยซ้ำ”

แม้แต่จิตตินเองก็ย้งตาวาว แทบจะกรี๊ดกร๊าดไปด้วย พลอยทำตามอย่างัญวดี โนมกั๊งมะม่วงที่ติดลูกสุกจัดสีเหลืองอมแดงมาใกล้ๆ แล้วถ่ายรูปลเสียหลายมุม แทบจะแทะกินคาต้นเสียด้วยซ้ำ

“รสหวานจัดเนื้อแน่น คนชอบก็ชอบไปเลย แต่คนไม่ชอบก็ไม่ตะะ ผมชอบนะ รสหอมหวาน แต่คนไม่ค่อยปลูกกันแล้ว หากินยาก

มาก”

แขกหนุ่มสาวชาวกรุงที่ยกขบวนมาอย่างไม่ได้รับคำเชิญ ทั้งที่เตรียมมาหาเรื่องกันเต็มที่ยังอดชื่นชมความงามและความอุดมสมบูรณ์ของบ้านสวนไม่ได้ รวากับได้มาเที่ยวเปลี่ยนบรรยากาศกันอย่างโรยหน้านั้น

“สวยจังเลยคะ” ซอรักรั้งคังพืมพำ เธอกวาดตามองพร้อมกับครุ่นคิด

ทั้งที่ไม่เคยมาเยือน แต่กลับคลั่งคล้ายว่าเคยเห็น เจ้าตัวเดินรั้งท้าย เหลี้ยวซ้ายแลขวาราวกับจะมองหา ‘ใคร’

“มองหาผัวหรอหนั่งจ๋อย” จิตตินพูดตรงเสี้ยจนคนฟังหน้าอ “ไม่ต้องกลัวหรอกหน่า ผัวแกไม่มีทางรู้ ต่อให้รู้ก็เป็นหลังจากเรากลับกันแล้ว รับรองวันนี้ต้องแตกหัก ตบนางเมียน้อยให้กระเจิง” คนพูดพูดเสร็จก็วิ่งปร้อไปขอลูกใส่มะม่วง

ซอรักรั้งคัง กัดฟันกรอด แทบจะยื่นเท้าเอวกระที่บเท้าเสี้ยตรงนั้น

นี่เหมือนมาหาเรื่องเสี้ยที่ไหนกันเล่า!

นอกจากบรรยากาศโดยรวมจะดีแล้ว ทัศนียภาพของผู้คน ยังเป็นมิตรและมีน้ำใจมากอีกด้วย คุณตาคนสวนที่แนะนำตัวว่าชื่อ ตาอุ้นกุลิกูจอพพาแขกรุ่นหลานไปยังเรือนรับรอง แจ็งนางจำเนียรให้รับทราบเสร็จสรรพ ยังเป็นธุระจัดหาถุ้งและกล่องกระดาษสำหรับใส่ผลไม้ให้ธัญวดีและจิตตินอีกด้วย

“กินแล้วยังคาบ พวกตะกละ” ซอรักรั้งคังพืมพำ เคืองใจไม่หายที่พามาแต่ละคนล้วนแต่เห็นแก่กินทั้งสิ้น

“ของหายากปลอดสารพิษ จะกินให้พุงกางเลย” ธัญวดีไม่สะทกสะท้าน นอกจากซัดผลไม้เสี้ยเต็มคราบยังจิบชาร้อนแล้ววิ่งไปถ่ายรูป

ตามมุมมองต่างๆ ของเรือนรับรองและสวนสวยอย่างไม่สนใจภารกิจหลัก

“ทำไม่มีความสุขกันนักล่ะ รักเครียดอยู่นะ”

ชอรักรันไปหาเพื่อนอีกคนที่เหลือ เพื่อที่จะพบว่าอีกฝ่ายวาง กระเป๋าหนังสือดำแบบสะพายเฉียงอย่าง ที่หนุ่มออฟฟิศนิยมใช้ใส่ คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ และของกระจุกกระจิก แล้ววิ่งออกไป สมทบกับธัญวดี

ปฏิกริยาของเพื่อนรักทั้งสองทำให้นอกจากชอรักรจะมองตาค้าง อ้าปากหวิวแล้วยังอดค้อนให้ไม่ได้

“สนุกกันใหญ่เลยนะคะ”

เสียงกังวานใสดังขึ้นจากด้านหลัง ทำให้ชอรักรชะงักตัวขาอย่าง ไม่มีเหตุผล เธอยังไม่เห็นหน้าคนพูด แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด แค่นำได้ยิน เสียง สัมผัสประหลาดก็จู่โจมจับหัวใจ ทำเอาใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

สุดท้ายชอรักรจึงต้องหันกลับมาซ้ำๆ แทบจะต้องบังคับร่างกาย ไม่ให้สั่น และอดไม่ได้ที่จะทำตาโต

“นานๆ ได้มาเที่ยวบ้านสวนใหม่คะ เพื่อนดิฉันก็เหมือนกัน มาครั้งแรกก็รีดกวีตถ่ายรูป ยิ่งตอนพายเรือ กัดกันมือเป็นระวิง พอ มาเห็นส่วรับกับข้าวที่ทำกันอยู่ทุกวันก็ถ่ายรูปอีก บอกว่าอาหารการกิน สมบูรณ์ อยู่กรุงเทพฯ ได้กินอย่างมากก็ข้าวราดแกงเพราะต้องรีบไป ทำงาน”

คนพูดยิ้มได้ทั้งปากทั้งตา บอกถึงความสุขอย่างยิ่งยามได้พูด ถึงสิ่งอันเป็นที่รัก

ชอรักรพูดไม่ออก ด้วยรู้สึกว่าคุณบุคลิกสง่าและความงามของคน ตรงหน้าสะกดเอาไว้จนละลายตาไม่ได้ ช้ายังตะลึงแทบตัวแข็งเป็นหิน เมื่อระลึกได้ว่าชักชวนเพื่อนรักมาเพื่อจุดมุ่งหมายใด

หล่อนเป็นผู้หญิงแบบไทยแท้ ผิวสีน้ำผึ้ง ตาคม งามยาว รอยยิ้ม หวานละมุน ดวงตามีประกายแห่งชีวิตชีวาที่มาพร้อมกับเรือนร่าง

สมส่วน สมบูรณ์พร้อมเสียชนิดที่ว่าหากเป็นคนที่ตั้งใจมาพบจริงๆ แล้ว
ละก็...

...ช่อรักคงจะม้วนเสื่อกลับบ้านแทบไม่ทัน

“ตื่นเดินไปเสียทุกเรื่องละคะ” ช่อรักยิ้มแห้งๆ ใช้กำลังใจอย่าง
มหาศาลเข้าสู่ “ไม่ทราบว่าคุณแม่พักผ่อนอยู่หรือเปล่านั้น ถ้ารักขอเข้า
พบ ท่านจะสะดวกไหม”

ช่อรักตัดสินใจบอกออกไป เลือกใช้คำพูดธรรมดาแต่แสดง
สถานะอย่างชัดเจน แทบจะแน่ใจว่าคนฟังเองก็รู้ว่าเธอคือใคร

เป็นเรื่องธรรมดาที่หากมีใครสักคนแสดงตนเป็นศัตรูหัวใจย่อม
ทำให้อยากรู้ อยากเห็น ซึ่งก็เป็นเหตุผลเดียวกับที่ตัวเธอเองดันดันมา
ถึงที่นี่

...และก็ได้รู้ว่าคิดไว้ไม่ผิด เมื่อใบหน้างามเจียนลงเล็กน้อย รอย-
ยิ้มสดใสจางลงต่อหน้าต่อตา

“ท่านตื่นแล้วคะ ปกติเอนหลังไม่นาน สักชั่วโมงหนึ่งเท่านั้น
ท่านเคยบอกว่าพักร่างกายสักครู่ ตื่นมาจะสดชื่นได้ยิ่งมากเลยคะ”

จะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม คำบอกเล่านั้นแสดงถึงความผูกพัน
อย่างลึกซึ้ง แน่นนอนว่ากระทบใจช่อรักอยู่ไม่น้อยเช่นกัน เรียกว่าแลก
กันคนละหมัดเห็นจะได้

หล่อนหันกลับแล้วออกเดินนำ พาช่อรักเข้าสู่ห้องด้านในที่ยิ่ง
เงียบและร่มเย็น เนื่องจากอยู่ในส่วนของบ้านที่ไม่ถูกแสงแดดโดยตรง
และเสริมด้วยบรรยากาศบางอย่างของห้อง ทั้งการตกแต่งหรือแม้แต่
คนที่อยู่ในห้องนั้น

ห้องกว้างใช้เครื่องเรือนทำจากไม้แท้ทุกชิ้นในการตกแต่ง แต่
เข้าใจเลือกเอาเนื้อไม้สีน้ำตาลอ่อนแทนที่จะเป็นสีเข้มที่มักทำให้รู้สึก
ขรึมและอึดอัดได้ในบางโอกาส เครื่องเรือนไม่ได้มีมากขึ้น รอบห้อง
ยังเป็นหน้าต่างเปิดโล่ง มองเห็นความเขียวข่มของไม้ใบไม้ดอกด้าน

นอก ยังมีผ้ามา่านทำจากผ้าฝ้ายสีอ่อนและผ้าดักหลากหลายชนิดเสริมให้รู้สึกอ่อนหวานระคนกับความสดชื่น ของเก่าโบราณที่ใช้ตกแต่งไม่ได้แค่เก็บไว้เฉยๆ รอวันเก่าพัง แต่ได้รับการดูแลทำความสะอาดอย่างดีจึงยิ่งเพิ่มคุณค่าตามกาลเวลา

คุณสุรีย์ แม่สามีของช่อรักนั่งอยู่ที่ตั่งไม้กลางห้องนั้น ท่านส่งยิ้มอย่างเอ็นดูมา ยิ่งเมื่อช่อรักเดินเร็วๆ เข้าไปหา นั่งลงเคียงข้างก่อนจะกราบลงแทบตักและโผเข้ากอดเอวก็ถึงกับหัวเราะขัน

“คุณแม่ขา รักมาเยี่ยม”

“มาถึงนี่เชียว ทำไมไม่โทร. มาก่อนจ๊ะ แม่จะได้เตรียมขนมไว้ให้”

“รักคิดถึง ตั่งใจจะเซอร์ไพรส์ไปหาคุณแม่ที่บ้าน ทางนั้นบอกว่าคุณแม่พักอยู่ที่บ้านอัมพวาได้เกือบเดือนแล้ว ไม่เห็นมีใครบอกรักเลย รักเป็นห่วง จะโทร. มากก็เกรงใจกลัวจะรบกวน มาพักผ่อนหรือคะ เป็นอะไรหรือเปล่า หรือว่าสุขภาพไม่ค่อยดีต้องพักผ่อนที่นี่ แล้วรักก็อยากมาเที่ยวด้วย เคยได้ยินคุณแม่พูดถึง แต่ยังไม่เคยมาเลยสักครั้ง”

ช่อรักบรรยายเสียยาวเหยียดแทบจะเป็นรื้อนร่น แม้มีความตั้งใจว่าจะมาเพื่อสอบถามความจริงบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของสามี ทั้งระแวงว่าแม่สามีเองก็รู้เห็นเป็นใจปิดบังความลับบางอย่างจากเธอ แต่ครั้นมาเห็นท่านเข้าจริงๆ ก็ริยาละมุนละม่อม รอยยิ้มเอ็นดูและสีหน้าดีใจอย่างไม่ได้เสแสร้ง ก็ให้รู้สึกถึงเล เกรงว่าท่านจะรื้อนใจไปกับการตีโพยตีพายของเธอและเพื่อน

“แม่ไม่ชอบอากาศกรุงเทพฯ รักก็รู้นี่ลูก”

“เคยได้ยินคุณแม่บ่น รักก็นึกว่าอาจจะเบื่อ แต่คงไม่ได้แยจนเกินไป บ้านที่เมืองนนท์ก็อากาศดีพอควรเลยนะคะ ไม่แออัดเหมือนกลางกรุง ที่บ้านรักนะ ทั้งบ้านทั้งคอนโดแน่นกว่าเยอะเลย”

“ยังไงก็ไม่เหมือนกัน รักก็เห็นแล้ว ที่นี่เย็นกายเย็นใจ ชีวิตไม่

เร่ร่อน แม่เกิดและโตที่นี่ ถ้าไม่ใช่เพราะต้องคอยติดตามดูแลคุณพ่อของชั้น แม่คงไม่อยู่”

“ตอนที่เตรียมงานแต่งงาน คุณแม่ยังอยู่กรุงเทพฯ เป็นเดือนเลย รักก็คิดว่าคุณแม่ไม่มีปัญหาอะไร ทำไมต้องมาอยู่เสียไกล ถ้ารักคิดถึงอยากมาหาจะทำยังไง” น้ำเสียงอดอ้อนของซอรักรักทำเอาคนแก่ทั่วสารทิศอยู่หมัดมาแล้ว มารดาของสามีก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

“ก็โทร. เอา โทร. มาคุยกับแม่หรือจะส่งข้อความก็ได้ นี่ชั้นก็ให้แม่เล่นไลน์” คุณสุรีย์เล่าอย่างอารมณ์ดีขณะลูบศีรษะศรีสะเกี๋ที่ขบแนบอยู่กับตักอีกครั้ง “คิดถึงมากๆ ก็มาหาได้ ขับรถไม่นาน ชั้นเองก็...”

น้ำเสียงอ่อนโยนที่กำลังเล่าเรื่อยๆ สะดุดกลางคัน ความที่ระวางเป็นทุนเดิมอยู่แล้วทำให้ซอรักรักพลอยสะดุดหู แต่แล้วคนสูงวัยกว่าก็เกลื่อนเสียงได้สนิท

“...ชั้นขับรถคล่องปัฐปรี๊ด ไปมาแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว ถ้าหนูอยากพักผ่อนก็มากขึ้นได้นี้ลูก มาเช้าวันเสาร์ ค้างสักคืน วันอาทิตย์ป่วยหรือเย็นค่อยกลับก็ได้”

“รักอยากมาค่ะ”

“แล้วนี่มายังไงจะ คงไม่ได้ขับรถมาเองคนเดียวใช้ไหม ชั้นก็ไม่ได้มาด้วย”

“มากับเพื่อนค่ะ จินกับธัญ คุณแม่เคยเจอแล้ว เขาเคยมาช่วยงาน เราขับรถมาตัวเอง ถ้ามทางมาเรื่อยๆ”

“แม่จำได้” คุณสุรีย์พยักหน้าบ่อยๆ ขยับนั่งหลังตรง “กินอะไรกันมาหรือยัง จะให้เขาเตรียมน้ำชากับผลไม้ไว้ให้ ขนมคุกกี้อย่างที่เด็กๆ ชอบไม่มีหรอก แต่ถ้าบอกล่วงหน้าก็ทำได้... หนูเขาทำเป็น ฝีมือดีใช้ได้”

ชื่อ ‘หนู’ ทำให้ซอรักรักคอแข็ง ใจนั้นภาวนาว่าอาจจะไม่ใช่หญิง

คนที่ออกมาต้อนรับเมื่อครู... แต่ก็ดูจะไร้ผล สาวสวยคนเดิมกลับเข้ามา
สีหน้ายิ้มแย้มยินดีไร้รอยพิรุณ

“คุณท่านจะรับน้ำชาหรือยังคะ หนูให้เขาตั้งโต๊ะในสวน วันนี้
คุณๆ มาร่วมด้วยหลายคน เรามีโต๊ะใหญ่นั่งกันได้ อากาศก็โปร่งน่า
สบายกว่า” คำบอกเล่าแสดงให้เห็นว่าคนพูดไม่ได้มีฐานะรอรับคำสั่ง
แต่ตัดสินใจและจัดการเรื่องต่างๆ ได้รองจากท่านเจ้าบ้าน

“ยังไม่ได้แนะนำให้รู้จัก ี่นุ่น น่าจะอายุมากกว่ารักศักดิ์ห้าปี
เรียกพี่ก็ได้ นุ่นอยู่กับแม่มานานแล้วตั้งแต่ยังเด็ก”

ชอรัยยกมือทำความเคารพพร้อมกับบรอยยิ้มนุ่มนวลทั้งที่ใจดู
หวิว หญิงสาววัยใกล้สามสิบ แต่ยังคงงามดูอ่อนเยาว์จนน่าอิจฉา
ที่สาวคนนี้น่าจะอายุสักยี่สิบห้าเท่านั้น เธอนึกอิจฉาความเยือกเย็น
นุ่มนวลของอีกฝ่ายขึ้นมาอย่างรุนแรง จนแทบร้อนในใจขึ้นมาเสีย
อย่างนั้น

“รักไม่เคยเจอพี่นุ่นเลยคะ ในงานแต่งก็เหมือนจะไม่เห็น”

“นุ่นเขาเตรียมงานอยู่ที่นี่ พานบายศรี เครื่องหวานคาวถวาย
พระในพิธีช่วงเช้าฝีมือเขาทั้งนั้น” คุณสุรียเป็นฝ่ายบอกเสียเอง

“ว้าว! เยี่ยมเลยคะ รักต้องขอบคุณมากนะคะ เครื่องใช้ในงาน
เนี้ยบกริบ อาหารก็อร่อย มีแต่คนชมคะ ว่ากันว่าฝีมือหาตัวจับยาก
รักก็ได้แต่บอกว่าคุณแม่จัดการให้ทั้งหมด ที่แท้ก็ฝีมือพี่นุ่นนี่เอง”

“คุณรักชมเกินไปแล้ว ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ ดิฉันเองหัวไม้ดี
เรียนหนังสือไม่ได้เรื่อง แต่ใจรักการทำงานฝีมือเป็นพิเศษ ได้คุณท่าน
ส่งให้เรียนที่วิทยาลัยก็เลยพอทำได้บ้าง” อีกฝ่ายยิ้มรับคำชมด้วยกิริยา
งดงาม ไม่มากหรือน้อยเกินไป

“พี่นุ่นอยู่ที่นี้ตั้งแต่เด็กเลยหรือคะ แปลกจัง ไม่เคยได้ยินพี่ชั้น
พูดถึง คุณแม่ก็เหมือนกัน” ชอรัยยิ้มตาหยี มองคนนั้นที่คนนี้ที่อย่าง
ใสซื่อ “นี่ถ้าไม่มาที่นี่คงไม่ได้เจอกัน”

“ตอนนี้ก็รู้จักแล้ว” ผู้อาวุโสที่สุดถอนหายใจน้อยๆ แต่แล้วก็ลุกขึ้นยืนอย่างกระฉับกระเฉง “ไปกันเถอะ นั่งคุยกันในสวนดีกว่า เพื่อนๆ ของรักเป็นอย่างไรบ้าง ชอบไหม อยากมาค้างที่นี้กันไหมล่ะ แม่มีห้องหับเยอะ อยู่กันได้สบายๆ”

ในเมื่อคุณสุรียัตตบพเช่นนี้ ชอรั้งจึงได้แต่ยิ้มรับ ปรายตามองหญิงสาวอีกคนก็เห็นว่าไม่ได้มองมา จึงได้แต่เก็บความอึดอัดใจไว้ ยอมรับว่าเป็นเรื่องยากลำบากเมื่อได้รู้ความจริงแค่เพียงบางส่วน แม่สามีอย่างคุณสุรียไม่ใช่คนพุดมาก ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่บุคลิกภายนอกดูนึมนวลก็จริง แต่ก็เฉียบขาดอยู่ในที่ หาไม่แล้วคงปกครองคนจำนวนมากไม่ได้ และคงไม่ได้รับความเคารพยำเกรงเช่นที่เห็น

ระยะทางเดินจากห้องพักผ่อนไปยังสวนด้านหลังไม่ไกลกันก็จริง แต่ทำให้ชอรั้งได้เห็นอะไรบางอย่าง บ้านสวนเล็กๆ ราวกับเป็นโลกอีกโลกหนึ่งซึ่งมีคุณสุรียเป็นเจ้าของ เด็กสาววัยสิบเจ็ดสิบแปดหลายคน แต่งกายสุภาพเรียบร้อยจัดโต๊ะอาหารให้อย่างชะมัทชื่นมื่น กิริยาดีอย่างคนได้รับการอบรม การเรียกหาของผู้อาวุโสกว่าก็ไม่ได้กตให้ต่ำจนมีสถานะเป็นเช่นคนรับใช้ แต่เป็นเด็กสาวที่มาพึ่งใบบุญ เป็นลูกหลานที่อยู่ปกครอง

“อ้มลาสอบติดพยาบาลแล้ว” ท่านพูดถึงเด็กสาววัยสิบแปดคนหนึ่งที่คุณมื่อไหวชอรั้ง “ดีใจกันจะแย่ ยิ่งอรทัย น้ำของเขาดีใจจนเป็นลม ต่อไปเราก็จะมีคนมีความรู้ช่วยดูแลคนแก่ในบ้านได้”

“คุณแม่มีคนอยู่ด้วยเยอะเลยนะคะ มีนาล่ะชอบอยู่ที่นี้ ไม่เหงาตัวเอง”

“ก็อย่างว่าละลูก เป็นบ้านเกิดของแม่ อยู่กันมาแต่อ่อนแต่ออกเด็กๆ ในบ้านก็เหมือนเป็นลูกหลาน อรทัยเป็นลูกสาวตาอู่น ช่วยดูแลทำความสะอาดบ้าน อ้มลาเป็นลูกของพี่สาวเขาอีกที เอมามาฝากไว้ แต่เด็กก็ช่วยกันดูแล เขาก็น่ารัก โตะแล้วก็ไม่ไปไหน ช่วยนำช่วยตา

ทำงานบ้าน แถมเรียนหนังสือเก่ง แม่เลยให้ทุนการศึกษา”

“มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้นเลย” ซอรักรทำเสียงออกด “แบบนี้ให้พี่ขึ้นมา บ่อยๆ เห็นจะไม่ได้แล้วนะคะ” จากหางตาซอรักรแน่ใจว่ามือเรียวที่ กำลังรินชาร้อนนี้ให้ผู้ใหญ่นั้นลั่นระริก

“ตาย! ฟังพูดเข้า พ่อคนนั้นนะเครื่องเสียยิ่งกว่าฤๅษี หน้าที่ดู มีแต่สาวๆ วิ่งหนีเสียละมากกว่า”

“รักล้อเล่นคะ เอ...แต่ว่าอาจจะทำหน้าที่ไปอย่างนั้นเอง ที่จริง ชอบให้ล้อมหน้าล้อมหลังก็ได้”

“ได้อย่างนั้นก็ดีมากเลยจ๊ะ แม่อยากเลี้ยงหลานจะแยแล้ว คุณ แม่หนูล่ะจะเป็นไบบ้าง ช่วงนี้ยังเที่ยวอยู่หรือเปล่า”

“ไปเมืองจีนสิบเอ็ดวันคะ ไปกับคุณพ่อ เป็นทัวร์คุณลุงคุณป้า ขาประจำวัยเกษียณทั้งหลาย ไม่สนใจรักเลย”

คุณสุรียเห็นลูกสะใภ้ค้อนลมค้อนแล้งก็หัวเราะชอบใจ “นั่นเขา ชอบเที่ยว ชอบมาตั้งแต่สาวๆ ขอให้ได้ไปเถอะ ตื่นเต้นกระปรี้กระเปร่า เหมือนได้เป็นหนุ่มสาวกันอีกครั้ง”

“เดือนหน้าจะไปปราศสถานคะ เห็นลงคิวนัดหมายกันไว้แล้ว รัก ยังสงสัย ที่รับให้รักแต่งงานเพราะอย่างนี้หรือเปล่า จะได้ไปเที่ยวกัน สองคน ไม่มีลูกกวนใจ”

“ชวนกันไปบ้างสิจ๊ะ เขาก็ชอบเที่ยววะ แต่หลายปีมานี้ทำแต่ งาน ไม่ค่อยได้หยุดพักผ่อน แม่กลัวจะเครียดเกินไป”

“ไปกับรักก็จะเครียดมากขึ้นหรือเปล่าคะ” ซอรักรหัวเราะออกมา เต็มเสียง...คงมีแต่เธอที่รู้ดีว่าไม่ได้พูดเล่น

แม้ปากจะคุยกับแม่สามี แต่สายตาของซอรักรก็มักจับอยู่ที่สาว รุ่นพี่ซึ่งคอยรับใช้ผู้ไม่ห่างเสมอ ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้แสดงท่าทีผิดปกติ จนคนมองนึกในใจว่าถ้าเป็นไปอย่างที่คิดจริงๆ พี่สาวคนนี้ก็ถือว่า หนักแน่นมากกับสถานะ...เมียน้อย

ธัญวดีและจิตตินตามมาสมทบ หลังจากทำความเคารพและ
ทักทายกันตามธรรมเนียมก็ได้คุยเรื่องทั่วไปอีกชั่วคราว คุณสุรียะจึงขอตัว

“อยู่กับข้าวด้วยกันก่อน นานๆ ได้มาที่ แม่จะไปดูในครัวให้”

เพื่ออนุรักษ์ทั้งสองขอบคุณอย่างมีมารยาทสมกับที่ได้รับการอบรม
แต่พอคล้อยหลังธัญวดีก็ระบายลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“แหม่พุงเกือบตาย อารมณ์เหมือนเข้าเฝ้าคุณย่าฉันเลย ยี่มๆ
ใจดี แต่มีบารมีบางอย่างทำให้เราไม่กล้าออกฤทธิ์”

“แม่นั้นใช่ใหม่...คนที่ว่า” จิตตินพยักพืดตามหลังขบวนสาวฯ
นางใน

“ช้อรักได้แต่ยิ้มเนือยแทนการยอมรับอยู่กลายๆ “สวดยมากเนาะ”

“ผิวเนียน ตาคม ผมสวย ฟันงาม อะไรอีกล่ะตามตำรา
เบญจกัลยาณี” จิตตินค่อนข้างอด

“เขาอยู่ที่นี่มาตั้งแต่เด็ก คุณแม่บอก”

“ตาย! โตมาด้วยกัน คงสนิทกับผิวหล่อจนมากสิท่า เขามีท่าที่
อะไรใหม่ตอนที่เห็นหล่อ” จิตตินยังทำหน้าทิวีเคราะห์ห่มูลอย่างไม่
ยอมให้รอดตาไปแม้แต่ประเด็นเดียว

“ไม่มี ไม่สะทกสะท้าน เราเองต่างหากที่รู้สึกไม่เข้าพวก”

“หรือเขาจะไม่ได้มีอะไรกัน ถ้ามีเรื่องแบบที่คิดคงปั้นหน้าไม่
สนิทขนาดนี้ ว่าแต่ท่าทางแม่ผิวหล่อเอ็นดูหล่ออยู่มากนะนั่งรัก”

“ก็ท่านรู้จักกับพ่อแม่เรา สนิทสนมกันตั้งแต่พ่อพี่ชั้นยังอยู่
ก็ต้องเอ็นดูเป็นของธรรมดา”

“แต่การข่าวเราแม่นนะไว้ย” ธัญวดีทะเลาะกลางปลั่ง “เราไม่ชอบ
เสียม พวกแกก็รู้ แต่...ที่ได้ยินมามันมีมูลจริงๆ เขาว่าแม่ผัวนั่งรักยัง
ออกปากเสียตายด้วยซ้ำ”

“แกจะเอาอย่างไรต่อ” จิตตินหันกลับมาถามคนต้นเรื่อง “อยาก
มาก็มาถึงแล้ว อยากเห็นหน้า อยากรู้จักก็ให้เห็นแล้ว จะเอาอย่างไรต่อ

ยะ”

คำถามนั้นทำให้ช่อรักนิ่งไปนานกว่าจะเรียบเรียงความคิดออกมาได้

“ตอนที่รู้เรื่องจากธัญ เราคิดว่าจะเลิกกับเขา แต่หลังจากเมื่อคืนนี้...” เธอก้มหน้างุด ให้อย่างไรก็ทำใจพูดออกมาไม่ได้

ธัญวดีขมวดคิ้วแทบชนกัน ร้อนถึงจิตตินต้องกระซิบบอกสถานการณ์ล่าสุดของชีวิตคู่ให้ฟัง

“ฮา! จับนังรักผิดเลยเธอ” หล่อนร้องลั่นจนช่อรักต้องปิดปากตามด้วยหยิกข่วนเป็นพัลวัน

“ห้ามพูด”

“อะไรวะ” ธัญวดีสะบัดออกได้ก็โวยวายออกมาซูดใหญ่ “นี่เขาปล้ำแกเธอ ไม่อ่อนหวานซาบซ่านบ้างเลยเธอ”

“ก็บอกว่าห้ามพูดไง” คราวนี้คนเพิ่งเข้าหอดึงกับหน้าแดงจัด

“คือจริงๆ ฉันกับจินก็ลุ้นให้แกกับผัวก้าวหน้ากันไปอีกขั้น”

ธัญวดีสารภาพ “อยากให้เรียนรู้กันแบบที่คู่ผัวตัวเมียควรจะเป็น มันน่าจะดีกว่าต่างคนต่างทำตัวเหมือนคนแปลกหน้า”

“แต่เรารู้สึกแย่นะธัญ มันไม่ใช่ความรักความต้องการแบบปกติ เขาทำเหมือนลงโทษเรา ปิดปากเราที่ดันไปรู้ความลับของเขาแล้วยังขู่ว่าจะบอกทุกคน”

คนพูดทำตาแดง น้ำตาจวนจะหยดเมื่อนึกถึงบทรักที่เอาแต่ใจของสามีในคืนที่ผ่านมา แม้จะห่างไกลจากการบังคับขืนใจ แต่เธอก็ไม่ประทับใจ ไม่มีความรู้สึกวาบหวามใดๆ ทั้งสิ้น ตรงกันข้าม ทั้งรังเกียจและชิงชังเสียด้วยซ้ำ

“ไม่มั้ง ก็ถ้าเขาอยากให้เรื่องนี้ยุติ ปล่อยหล่อนไปฟ้องพ่อแม่ แล้วก็หย่ากันมันก็จบนะ เขาทำตามแม่สั่งแล้ว แต่ชีวิตแต่งงานไปกันไม่ได้ก็ไม่ใช่ความผิดเขานี่”

“แม่เขาก็ใช้ว่าจะไม่รู้ว่าคุณผู้ชายมีใจให้กับเด็กในบ้าน” จิตตินพูดออกมาบ้างหลังจากเงยบอยู่นาน “สายตาคมกริบออกอย่างนั้นทำไมจะดูไม่ออก แต่เขาไม่ปลื้มครอบครัวของพี่นุ๋นอย่างที่เรารู้กันมา ถึงได้พยายามหาผู้หญิงที่เหมาะสมสักคนให้คุณผู้ชาย ซึ่งก็คือน้องรัก”

“ถ้าเขาแค่ชอบๆ กัน ไม่ได้มีอะไรเกินเลย แกร็บได้ไหม รัก?” รัญจวนดีถามบ้าง “ผู้ชายที่ไหนก็มีดีตั่งนั้น แฟนเก่า แฟนสมัยมัธยมหรือสมัยอนุบาลมันก็ต้องมีบ้าง แกร็บได้ไหมถ้าเขาเคยมีใครในใจมาก่อน ในขณะที่แกเป็นเมียที่ถูกต้องตามกฎหมายและครบถ้วนสมบูรณ์แล้วตอนนี้”

คำถามของรัญจวนดีทำให้วงสนทนาเงียบกริบ ซอรักรเองก็ต้องใช้เวลาคิดอยู่นานก่อนจะตอบ

“เป็นคู่ชีวิตนะไม่ใช่แค่จดทะเบียนหรือขึ้นเตียงด้วยกันหรอกนะ” ซอรักรบอกพร้อมทั้งที่น้ำตาหยดแรกตกต้อหลังมือ

“เราอยากรักเขา อยากใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน ถ้าไม่รักเราแล้วมาอยู่กับเราทำไม ถ้าเป็นเมื่อวานนี่ตอนที่เรายังไม่...ไม่มีอะไรกับเขา เราจะเลิก แต่นี่เขาเห็นแก่ตัว เขาจะเก็บทุกอย่างไว้หมดไม่ได้ เขามีแฟนอยู่ในใจ แต่จะเอาเราเป็นเมียออกหน้าออกตาเพื่อสถานะทางสังคมอย่างนั้นหรือ ใครจะรับประกันว่าในวันข้างหน้าพอผู้ใหญ่ทั้งหลายไม่อยู่กับแล้วเขาจะไม่ทิ้งเราไปยกย่องผู้หญิงอีกคนที่อยู่ในใจเขามาตลอดแทน”

“ถ้าจั้นแปลว่าหล่อนจะ...”

“ให้เขาเลือก ถ้าจะมีผู้หญิงอีกคน เขาก็ต้องเป็นคนบอกความจริงกับแม่เขากับพ่อแม่เรา บอกกับทุกคนว่าตัวเขามีพันธะ ยอมรับความจริงว่าตัวเขาผิดที่ไม่ชัดเจน เขาต้องยอมรับผิด ชีวิตแต่งงานของเราก็จบกันแค่นี้”

“ถ้าเขาเลือกแก่ละ เลือกรการแต่งงานที่ทุกคนพอใจ”

“เขาก็ต้องให้ผู้หญิงคนนั้นออกไปจากชีวิต ตัดขาดหรืออะไรก็ได้”

“...แล้วถ้าเขาไม่เลือก” คนพูดยังเสนอทางเลือกที่สาม

“ก็เปิดสงครามกันตั้งแต่วันนี้ เราจะรังควานให้เขากับผู้หญิงคนนั้นไม่มีความสุข จนกว่าเขาจะยอมแพ้”

“ตาย! แกเนี่ยจะรังแกใคร สู้ใครเขาที่ไหน”

“อยากมารังแกเราก่อนทำไม รับรองว่าไม่ให้อยู่เป็นสุขนักหรอก ถ้าเขาคิดว่าจะยึดที่นี้เป็นฐานที่มั่นปักหลักรอพี่ชั้น เราจะทลายให้ราบเลยคอยดู”

“อ้าว! แล้วผิวหล่อล่ะ”

“ก็ต้องอยู่ไม่ได้เหมือนกัน เขารักแฟนขานัก เราก็จะทำให้เขาเจ็บ ถ้าทนดูแฟนถูกรังแกได้ก็ทนไป”

“น่ากลัวนะเนี่ย ภาคเจ้าแม่กาฬของนังรัก” ธัญวดียกนิ้วโป่งให้สองนิ้ว “ตบกระจายเลยคะ ฉันทเอาใจช่วย”

คนฟังป๋ายน้ำตาลวกๆ กอดอกเซิดหน้าเหมือนเด็กหญิงแสนดี้อธัญวดียิ้มกว้าง กุมมือเพื่อนรักอย่างให้กำลังใจในขณะที่จิตตินไม่ได้พูดอะไร แต่แอบกระซิบกับธัญวดีลับหลังซอรัก

“หน้าอย่างนังรักเนี่ยจะไปอาละวาดรังแกใครเขาได้...ฉันทกลัวแต่ผิวมันจะหันมารังแกมันแทนนะสิ”